

אמיר

צעיר לנצח

תשמור על העולם ילד
יש דברים שאסור לראות
תשמור על העולם ילד
אם תראה, תפסיק להיות
גיבור של העולם ילד
עם חיוך של מלאכים
תשמור על העולם ילד
כי אנחנו כבר לא מצליחים.

אמיר ז"ל הי"ד

נולד: י"ז בחשוון תשמ"א - 27.10.1980
נפל בקרב בציר כיסופים
ז' באדר תשס"ב - 18.2.2002

סמל ראשון מנצורי אמיר

בן חנה ואפרים. נולד ביום י"ז בחשוון תשמ"א (27.10.1980) בירושלים.

ילד שני להוריו, אח לליאת, נגבה, יונתן וניר.

אמיר גדל בקרית ארבע. למד בבית הספר הממלכתי-דתי, בחטיבת-ביניים בקריה ובישיבה התורנית-טכנולוגית "בית שלמה" ברחובות. בעת לימודיו בישיבה, התנדב אמיר לשרת במשמר האזרחי ברחובות. אמיר היה נער שובב, מלא מרץ ושמחת חיים. אהב לשחק כדורגל, כדורסל וטניס שולחן, והרבה לרוץ ולפתח את כושרו. קבוצת הכדורגל האהודה עליו היתה "בית"ר ירושלים". בשעות הפנאי אהב אמיר להאזין למוזיקה, בעיקר מזרחית, כורדית ולועזית.

אמיר גדל והיה לבחור גבוה ויפה, שתמיד הקפיד על מראהו. משכמו ומעלה היה, איש שיחה מקסים בעל חיוך כובש, אהוב ונערץ על כל חבריו ומכריו. כיבוד ההורים והמשפחה היה אצלו בעל חשיבות עליונה.

בן מסור ואוהב היה, אף פעם לא התלונן ותמיד שידר שהכל טוב.

ביולי 1998 גויס אמיר לצה"ל. לאחר שעבר טירונות, החל בלימודים במסגרת העתודה ב"אחוזת יעקב" בגן יבנה, במגמת הנדסאי חשמל. לימודים אלה היו אמורים להימשך שנתיים, אולם לאחר שנה העדיף אמיר להתגייס ליחידה קרבית. הוא שב לצבא בחודש נובמבר 1999, ובהתאם לבקשתו הוצב בחטיבת גבעתי.

אמיר סיים בהצלחה את מסלול הלוחם, והוצב כקשר מ"פ בפלוגה המסייעת באזור רצועת עזה. בעל מוטיבציה גבוהה היה ומאוד אהב את הצבא, תמיד נכון למשימות וראשון להסתער. ... "אמיר שירת שנה וחצי תחת פיקודי", סיפר מפקדו, סא"ל אילן ובתקופה זו הטביע את חותמו על מפקדי היחידה וחייליה. אמיר זכה לאהדה רבה בזכות נחישותו הרבה, אומץ הלב, המסירות ונכונותו להושיט יד בכל עת, לכל אחד. אמיר תיכנן להמשיך לשירות קבע ביחידה, אך לא זכה לכך.

ביום ז' באדר תשס"ב (18.2.2002) נפל אמיר בקרב סמוך לכיסופים, כאשר יחד עם מפקדו הוא הסתער על מחבל מתאבד שהגיע למחסום ועצר אותו. בפעולה נהרג גם המ"פ, רס"ן מור אלרז.

בן עשרים ואחת היה אמיר בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ושני אחים.

זמן קצר לפני מותו כתב אמיר מכתב להוריו והפקיד אותו, בתוך ספר תהילים, בידי חבר. המכתב מעיד על גדלות נפשו ואומץ ליבו: ... "אמא תראי, בנך לובש את המדים לבד, וקושר את השרוכים לבד, ומוכן כבר לכל פעולה. אמא תראי, בנך יודע לטעון לבד ומוכן לירות על כל מה שיבקש מפקד הפלוגה, ואסור

הספר יצא לאור ע"י משפחת מנצורי
במלאת 10 שנים לנפילת בנם אמיר הי"ד
ז"ל

קרית ארבע - ינואר 2012
שבט התשע"ב

עיצוב והבאה לדפוס:
שמוליק נטו
0526-650960

לי לבכות ומותר לי למות. אמא תראי, בנך לא הולך לבד, בנך לא נושם לבד, ואבדה לי בגוף התחושה. אמא תראי, העלו אותי בדרגה, בנך גיבור של המחלקה. אמא, האם את גאה? ואסור לי לבכות ומותר לי למות. אז אמא, תראי איך אנחנו מתים."

הרמטכ"ל, רא"ל שאול מופז, כתב למשפחה: "הפתק שהשאיר אמיר בספר תהילים... מביע יותר מכל את רצונו להבטיח ביטחון לאזרחי המדינה, לקיים חיים במדינת ישראל ולהבטיח את קיומנו בארץ הזאת." כותבת חנה, אמו של אמיר, ביום השנה למותו: "לאמיר הבן היקר שלי/ שלדבר עליו בלשון עבר זה לא בשבילי/ בן חיל, אמיץ וגבוה/ שהחיוך על פניו אינו מתמהמה/ מאיר את פניו לכולם/ וסביבו מקרין חום ואהבה לכל העולם/ מאז שנפלת אמיר/ אי שם בעזה בצומת כיסופים/ אנחנו בוכים, צוחקים ואותך זוכרים/ זיכרונות טובים בלילות ובימים/ זיכרונות שנותרו מבן אהוב בבנים/ זיכרונות שעולים ואינם מרפים/ ואיתם תמונות מעלים ומעלים/ תמונה שלך גדולה אצלנו בסלון/ עם חיוך שלא נמחק יום אחר יום/ לכן כשנעלמת לנו כך/ ההלם היה גדול כל כך/ השכל יודע ומקבל את הדברים/ אבל הרגש מסרב ומתנגד לניחומים/ אין נחמה לבן שנקטף/ לפרח לוורד שממני כך סתם עף/ אלוקים שבשמים אבינו אב יקר/ ישמור עליך שם בן אהוב מכל משמר/ מסור תפילה בשם ישראל/ שבמהרה אלינו יגיע הגואל/ ברך את אחיך, אחיותיך והוריך/ שכל כך מתגעגעים אליך/ חסר אתה לנו פה למטה/ עם השמחה והנוכחות אותם הפגנת/ המיטה שלך עדיין פה מחכה/ כאילו שאמור אתה לחזור עוד דקה/ לצלצל ולדבר ואותנו להרגיע/ שאתה בריא ושלם ועוד מעט תגיע..."

ספד לאמיר אחיו הצעיר, ניר: "אמיר. היית בשבילנו הכי טוב. עזרת לנו בדברים שהיה לנו קשה. אתה הארת לנו אור בבית, ועכשיו האור כבה... בלעדיך הבית ריק... תמיד שמרת על המדינה ועלינו. אנחנו יודעים שמלמעלה אתה שומר עלינו מכל רע. אמיר, אני יודע שעכשיו אתה בסדר שם למעלה. אחי, אנחנו גאים בך, ונהיה גאים בך עד עולם."

הרב אברהם מזרחי, שהיה מחנך של אמיר, ספד לו: "... אתה, אמיר, יחד עם המ"פ שלך, לא יכולתם לשבת בחיבוק ידיים ולא נשאתם אדישים לצרת אחיכם. עם הישמע היריות זינקתם מיד אל האויב האכזרי, כדי לחלץ אחים ממצוקה. כמה אחריות וכמה אהבה גילית, אמיר, במעשה גדול זה. לא לחינם אתה נקרא אמיר, שפירושו צמרת העץ, אכן לא רק גבה ממדים היית בגופך אלא בעיקר גדלות הנפש היתה לך, והתקיים בך הפסוק: "...את ה' האמרת היום... וה' האמירך היום להיות לו לעם". אמיר, תפקידך בצה"ל היה קשר מ"פ. בקשתנו היא שתמשיך גם בעולם העליון להיות הקשר שלנו בינינו לבין ריבונו של עולם. התפלל על נפשנו כאן, ובמיוחד התפלל למען הורידך, אחיך ואחיותיך היקרים, שתימצא להם נחמה גדולה, שתמלא את החלל הגדול שאתה משאיר אחרך..." בני המשפחה כותבים: "... הכל נראה לנו

כמו חלום רע. קשה לנו לעכל שלא נתראה יותר, אנו חושבים שתבוא ותיכנס בכל רגע. גם בחג חיכינו שהדלת תיפתח, ותפתיע אותנו כמו תמיד עם החיוך הנפלא שמילא את הבית, אבל זה לא קרה והיה לנו קשה מאוד. אמיר, אנו גאים בך שנפלת כגיבור, באומץ לב הסתערת כדי להציל נפש יהודית, ונפלת על קידוש השם..."

חיילי הפלוגה המסייעת, שאיבדו באירוע את המ"פ מור ואת הקשר אמיר, כתבו על "הנאהבים והנחמדים, בחייהם ובמותם לא נפרדו". דוד המלך פונה לשאול "איך נפלו גיבורים". גם אנחנו היום נקונן - איך נפלו גיבורים? השניים שהיו תמיד ביחד, המוליך והמביא בין הקשר והמ"פ, לא יכלו להיפרד אף במוותם. ולכן במוותם האבידה כבדה לפלוגתנו, ומי ייתן ואתם שם בשמים קרובים למלאכים - תתפללו שלא יהיו עוד אבידות בנפש בין חיילינו ובנינו, שיבוא השלום וישכון בארצנו.

חיילי הפלוגה כתבו קינה לאמיר, על פי אותיות שמו:

א - אמיר איש הקשר היקר לכולנו

מ - מביא ומקשר בין מפקדנו

י - ייאוש כבד בתוכנו בהירצחכם על-ידי בני עוולה

ר - רצית שלא יחסר דבר לאף חייל ודאגת לכולם

מ - מר היום בנפילתכם כגיבורים בעת מלחמה

נ - נועם דיברתם עם כל הפלוגה בנחת היד

צ - ציוויתם לנו במוותכם שבל ניכשל במטרה

ו - ופלוגתנו נהפכה כפלוגה ללא משען ומשענת תומכת

ר - רחום ירחם על שארינו וישלח לנו את משיחנו

י - השם ייקום דרכיכם

ז - זכרכם לא ימוש מתוכנו ולא יעזבנו

ל - לא נחשה על כאבנו עד יבוא שלום לארצנו.

חבריו של אמיר כותבים עליו:

"אמיר זה אחד, יחיד ומיוחד..."

לזכור את אמיר זה קודם כל לזכור חיוך מקסים וכובש שלא מש מפניו".

המחנכת מכיתה א', המדריך ב"בני עקיבא", השכנים, החברים בקרית ארבע, החברים

בצבא, ההורים, האחים והאחיות וכל בני המשפחה

כולם זוכרים אותו תמיד מחייך ושמח.

"איך אדם חי כל-כך יכול למות?"

שואלים כולם..

המרכז הקהילתי בקרית ארבע מקיים בכל שנה, לפני חג הפסח, צעדה לזכר אמיר

צעדת אמיר

בחסות המועצה המקומית-קרית ארבע.

חיים, חברו של אמיר, כתב לזיכרו את השיר:

מלאך קטן / חיים נער

מוקדש לאמיר מנצורי ז"ל.

אותו מבט, אותו חיוך
חודרים אל תוך הלב
מלאך קטן בין מלאכים
יושב עכשיו צופה שם במרומים

נתת את כולך באותם רגעים
נתת את ליבך לאלוקים
מלאך קטן, שומר ממעל
מלאך קטן, שומר על כולם.

אמיר, אתה כל חיי, רק תחזור
זועק את תפילותיי
רוצה לחוש שוב את האור
אין לי לילה, אין לי יום
הכל נראה כמו חלום
אמיר, כל חיי רק תחזור, רק תחזור

בכל רגע בליבי מחסירה עוד פעימה
מנסה להתגבר, אך דבר לא השתנה
הפרח שנקטף לא יגדל עוד מחדש
מי שנתן לקח ועכשיו אתה מלאך

אמיר אתה כל חיי רק תחזור...
נתת את כולך באותם רגעים
מלאך קטן בין מלאכים.

זו ילדותי...

לאמיר הבן היקר שלי
שלדבר עליו בלשון עבר
זה לא בשבילי
בן חיל אמיץ וגבוה
שהחיוך על פניו אינו מתמהמה
מאיר את פניו לכולם לכולם
וסביבו מקרין חום ואהבה לכל העולם
מאז שנפלת אמיר –
אי שם בעזה בצומת כיסופים
אנחנו בוכים צחוקים ואתך זוכרים
זיכרונות טובים בלילות ובימים
זיכרונות שנותרו מבן אהוב בבנים
זיכרונות שעולים ואינם מרפים,
ואיתם תמונות מעלים ומעלים,
תמונה שלך גדולה אצלנו בסלון
עם חיוך שלא נמחק יום אחר יום
לכן כשנעלמת לנו כך
ההלם היה גדול כל כך
השכל יודע ומקבל את הדברים
אבל הרגש מסרב ומתנגד לניחומים
אין נחמה לבן שנקטף
לפרח לורד שמימינו כך סתם עף
אלוקים שבשמים אבינו אב יקר
ישמור עליך שם בן אהוב מכל משמר
מסור תפילה בשם ישראל
שבמהרה אלינו יגיע הגואל

ברך את אחיך ואחיותיך
שכל כך מתגעגעים אליך
חסר אתה להם פה למטה
עם השמחה והנוכחות אותם הפגנת
המיטה שלך עדיין פה מחכה
כאילו שאמור אתה לחזור עוד דקה
לצלצל ולדבר ואותנו להרגיע.
שאתה בריא ושלם ועד מעט תגיע.
רצינו לספר לך קצת עלינו
על אבא ואמא והמשפחה שלנו
אתה עדיין חלק אתה יודע
חלק שחסר אך בליבנו פנימה
ליאת אליך מאוד מאוד מתגעגעת
ואת השיחות והצחוק אתך אינה
שוכחת
חבר טוב לחיים
היית ותישאר לעולמים
יחד גדלנו בבית נעים
עם חוויות ילדות ושמחת – חיים.
מי אמר שחייבים להיפרד
אמרנו שאתה חלק – רק במקום אחר
נגבה הצחקנית והשמחה
קצת כבויה לאחרונה
בחורה לתפארת המשפחה
אל החיים כבר מוכנה.
מי ייתן ואלוקים הטוב

יחזיר את החן אליה בקרוב.
יונתן שבינתיים גדל
את מודל החיקוי שלו שכל
אתה אחיו הגדול
הטוב והמבין והכל יכול
בשבילך הוא היום משקיע
מתאמץ וטורח ולהישגים יפים מגיע
חסרה לו כמו לכולם
הנוכחות והקשר המשלם
העידוד מצדך המילה הטובה
שדוחפת וסוחפת לעשייה ולחדוה
ניר שלך האח המקסים
ילד כה טוב מחכה לניסים
האח הגודל שלו הלך
קשה להאמין קשה לו כל כך.
 מפני הידיעה ניר נחבא
אולי חלום זה, חלום כה רע.
מתי כבר יתעורר מזו המחשבה
מתי כבר יחייכו כולם ויאמרו את
התשובה
תשובה למיטה שלך הריקה
תשובה לאח שנעלם מחיינו לפתע...
אבא שלנו אמיר, אתה יודע
את אבא אתה גם כן מכיר
אבא אותך יום יום רואה מולו
לגביו לא הלכת, אתה עדיין בצלו

את הקול של "אבא תשמע" הוא שומע
אפילו שחלפה לה שנה והוא יודע
הבן הגדול המלווה התומך
הבן השמח החובק והאוהב
בתפילות השבת חסר כל כך
בבית הכנסת הכסא ריק ומיותם
לשבת מתכוננים כולם
בלי צפייה שמה תופיע מולם
להפתיע ולגשת
לשבת בצוותא פה לשבת.
מאכלי השבת איבדו את טעמם
מאכלים שעליך אהובים איך נכין אותם
נטעם ונזכר בימים שחלפו ואינם
בהם ישבנו ואכלנו יחד כמו כולם,
מה טעם לה לאותה הארוחה
בה חסר בן המשפחה
תתפלל על אביך היקר, אמיר
שיתחזק ויוכל עם האובדן להשלים
אבא שתומך ואותנו כה אוהב
אבא שאייתו לא נדע עוד כאב.
ומה עלי אני האם – אמא
שאת בנה חסרה בלב פנימה
יום יום ושעה שעה בלעדיך
זה כואב ופוצע ואין מרגיע
חשבתי שלכתוב ולהיפרד במילים
לא פרידה ממש – כמו חברים

רק להוציא מעט מן הכאב
רק שיקל על הלב הדואב
שאוכל לבנות את המשפחה השכולה
שאוכל לשמוח כמו כל אם רגילה
ממך אני מבקשת עזרה קטנה
תתפלל עלי שאמצע נחמה
שיהיה בי הכח לקום ולעמוד
להיות איתנה וחזקה מול היגון
שאוכל לענות על כל שאלה
ולתמוך בכולם בעת מצוקה
ככה אותנו תמיד אתה זוכר
עוזרים תומכים לזה או לאחר
כך אנו רוצים להמשיך ולהיות
חיים שקטים של שלווה ובריאות
חיים שאתה בתוכם חלק
קצת רחוק מהבית אך עמוק בלב.
ריבוננו של עולם היושב במרומים
אתה מכיר עולמות ואנשים
אתה שיודע מה טוב לאדם
אתה שמחליט איך טוב לכולם,
אתה שנותן – אתה שלוקח
בלי הקדמה ותירוצים בלי להתווכח,
אתה שנותן גם את הכוחות
להתמודד יום יום עם התוצאות
עם לילות ללא שינה
עם ילדים במצוקה

עם חוסר תיאבון ואיבוד במשקל
עם שמחה שנעלמה ואיננה כלל,
אתה שנותן עצה מתאימה
ברגעים של מבוכה
ומרפא לכל כאב
אתה זה שדואג,
תן בנו הכח תן בנו העוז
להמשיך לעבוד ואת חיינו לחיות
תן שלום מסביב
תן שמחה ואביב
תן שיהיה זה האחרון שנפל
ותן להורים ללוות בנים ובנות
לחופה ולראות מהם נכדים ושהשמחה
תשרה תמיד
שאף אמא לא תלווה בן מהולל
תן לבנים לטמון אבות
תן לבנות לבכות על אמהות
ההורים רק שמחה מהבנים יראו
ונחת ובריאות אותנו ילוו
אמור לצרותינו די
ועם ישראל יחיה לעד.

אמא

אמיר הי"ד

בני היקר עשר שנים של געגועים רבים פוקדים אותי אני זוכר את אותו הלילה המר כשבאו מהצבא להודיע על האסון הכבד יום שני ליל שלישי ליאת שתחיה הייתה לומדת ואמרת לי לה לכי לישון מספיק כבר מאוחר ועדין המשיכה ללמוד אני הלכתי לישון פתאום שמעתי את ליאת צועקת לאמא חיילים באו מהצבא קמתי בבהלה מה קרה אז הודיעו לנו את הבשורה המרה שאמיר נפל בקרב יחד עם המ"פ בהתקלות עם מחבל ובדרכם להציל חיים

מאותו לילה חיי השתנו

אני לא האמנתי על אמיר שלי עם החיוך הגדול שרוצה לחיות ולעזור לכל מי שהיה רק זקוק אמיר קשה לי לדבר עליך על העבר אבל תמיד אני אוהב לספר ולהתגאות בך מי היה הבן שלי ולי זה תמיד עוזר הרבה

שלא אפול אלא להתרומם על גדולתך אמיר בני אתה חסר לי מאוד בכל יום ויום בשבתות ובחגים אני זוכר את אותה השבת שלפני נפילתך אמרת לי אבא אני אוהב אותך ומחבק ומנשק אותי ולא הבנתי פשר הדבר

ידעתי שאתה חוזר לשבת מהצבא ישר הולך לישון מעיפות רבות פעמים ניצבת לפני דמותך כאילו אתה עומד מולי כמו ביום חתונתה של אחותך ליאת שתחיה הייתי רוקד ברחבת הריקודים ודמותך ניצבת לנגד עיני שלא יכולתי לעמוד ולהמשיך לרקוד עד שנורגעתי

מדי שבת מתקיים בבית הכנסת חוג תהילים לזכרך

אמיר אני כואב ודואב קשה לי לומר אבל ידוע לי שאתה כל כך רצית להתגייס ליחידה קרבית יחידת גבעתי אפילו אמרתי לך תשמור על עצמך אמרת מקסימום מתים למען המולדת אתה נמצא תחת כסא הכבוד שידוע שכל מי שהציל נפש יהודית אחת כאילו הציל עולם ומלאו

יש חיים שצריך להמשיך ולדאוג לאחיך ואחיותיך בבית ותמיד נזכור אותך

ונשמתי צרורה בגן עדן ומאמין באמונה שלמה שאתה תהיה מליץ יושר בעד המשפחה וכל עם ישראל בגאולה שלמה אמן

אסיים בדברי אמיר נפלת בתאריך ז' באדר יום פטירת משה רבינו ע"ה שהלך להציל את עם ישראל מעבדות במצרים עם כל הכאב ככה אתה הייתה כזה תמיד ראשון למשימה עד ששמעתם ירי ישר קפצתם אתה והמ"פ לציר כיסופים ומשם לא חזרתם

אמיר יהיה זכרך ברוך ותמיד הרוח והנשמה שלך תשרור במשפחה

נשמתי היקרה

אבא

אמיר יקר שלי

מבקשת לכתוב אך ידי ממאנות לכתוב, הדמעות חונקות ואינן מאפשרות לי לכתוב את אשר אני מבקשת.

האזכרה בעוד יומיים אך איני מוותרת יושבת וכותבת.

4 שנים עברו מהיום בו הגיעה ההודעה המרה, אינך איתנו אך בתוך ליבנו מלווה אותנו כל חיינו. אני נזכרת בלילה בו הגיעה הידיעה הנוראה מכל, ערב שבו כולם נכנסו לישון מוקדם מהרגיל. ישבתי ולמדתי לבחינה, עייפה ולא מרוכזת, סגרתי את החומר והתארגנתי לשינה. גילי התקשרה והודיעה לי כי שני חיילים נהרגו בצומת כיסופים ואם הכול בסדר איתך,

אינני זוכרת את תגובתי אמרתי לה כי דיברנו איתך בערב והכול בסדר שלא תדאג... זמן מה אחרי שמעתי נקישות בדלת התעלמתי אך הנקישות לא פסקו אתה זוכר אמיר? מאז ומתמיד הייתי פחדנית ובאותו הרגע פחד ורעד עבר בגופי.

קמתי לראות ובעינית ראיתי מולי חיילים וקצינים, קפאתי על מקומי מתקשה לפתוח את הדלת ויודעת שדבר נורא קרה. כשפתחתי שאלו אותי אם ההורים ערים, שאלתי אם קרה משהו אך הם לא הגיבו וביקשו שאעיר את ההורים, שאלתי שוב אך לא נעניתי אך ידעתי. נכנסתי לאמא ואבא והערתי אותם, לא ידעתי אך? מה לומר להם? מאותו הרגע הכול היה כל כך מעורפל הבית התמלא באנשים, בכי צעקות ואובדן גדול. לילה שלא ניגמר, ומאז הקולות חוזרים ולא נשכחים. נזכרת איך כחודש לפני עברו בי מחשבות על אסונות, הלוויה, הדפתי אותן ממני ולא תיארתי כי אסון כזה יפקוד אותנו בביתנו. נתת לנגבה ולי תמונה ובקשת שנתלה אותה ולא נוריד אותה גם אם יקרה לך משהו, כעסנו עלייך על הדברים שאמרת. והתמונה אמיר, אנחנו שומרות עליה היא תלויה אצלנו בחדר כפי שביקשת, כאילו ידעת שעומד לקרות משהו. כתוב כי אדם שהולך לעולמו מרגיש ויודע על כך 40 יום לפני לכתו.

אחי היקר, צועקת אני בליבי, מתבוננת בתמונותיך אתה!

שהיית בן אדם כל כך חי כ"כ קיים אינך כאן עוד איתנו.

איך אוכל לקום ולחיות את חיי בלעדייך, תקופה ארוכה ועדיין

לא מצליחה לעקל ולקבל. הרגשה של ריקנות שלא נגמרת,

מרוחקת מכול, אבדתי את אחי היקר את חברי הטוב ביותר, את המלאך שלי. הכאב הוא כל כך גדול, הפצע גדל, והגעגועים גוברים ומבקשים להחזיר את הזמן לאחור.

השירים, התמונות, הבגדים התלויים בארון, המדים והחיוך הם הזכרונות שאיתם אנו ממשיכים. אני נזכרת בילדות הנפלאה שלנו אך גדלנו יחד, אוהבים כועסים, צוחקים ומגינים אחד על השני אחים וחברים טובים. וכשהשנים חלפו נהיית אמיר לגבר גבוהה יפה ותמיר. היית עניו וצנוע תמיד ידעת להשאיר רושם טוב מאחוריך, אין אחד שלא התאהב בך בחיוך המקסים שנסוך על פניך באישיותך הנפלאה. הרבה דברים רציתי ללמוד ממך, האהבה שלך, שמחת החיים, איך ראית תמיד את הטוב בכול דבר, חוש ההומור הנפלא שלך והכבוד שנתת לסובבים אותך ולהוריך בעיקר.

כשהתגייסת נחוש בדעתך להגן על אדמתנו, להאבק ולהלחם, להציל חיי אדם. אני גאה בך שאת רצונך ובקשתך מלאת, נהרגת צדיק על קדוש ה'. אני מודה לך על השנים בהם זכיתי להיות אחות וחברה, בשבילי תמיד תהיה מקור לגאווה, לו יכולתי לבקש ללמוד ולקבל ממך עוד קצת... מאז לכתך, המשפחה מנסה להתרומם, להתמודד עם הכאב ולהמשיך הלאה, אבל האבידה כ"כ גדולה ומנצחת אותנו. השבתות והחגים מהולים בשמחה ועצב, מקומך ריק ושמור לכשתיגיע, דמותך חסרה לנו, החיוך השמחה שלך, האור, והנוכחות בכל מקום.

אמיר שלי,

השנים חולפות, הכרתי בחור מדהים- יניב, לאחר חצי שנה התחתנו, לו רק הייתם יכולים לזכות ולהכיר אחד את השני הייתם הופכים לחברים טובים, ספרתי לו רבות עליך, אתה חלק מאיתנו בחיינו.

יניב חלק מהמשפחה, עוד אח לאחים ובן לאמא ואבא, דואג לי תמיד ושומר עלי, השמחה בחתונה הייתה מהולה בעצב,

חסרת לי מאוד אבל אני יודעת ששמחת איתנו ביום החשוב הזה.

לאחר שנה, ה' זיכה אותנו בבן ראשון, ההתרגשות הייתה כה גדולה קראנו לו יהלי אמיר, פרוש השם יהלי- הוא אור, ואת זה ה' העניק לנו ביום בו יהלי- אמיר נולד, הוא נותן אור ושמחה אמיתית למשפחה, העיניים קורנות, הלב מאושר והשפתיים מחייכות. מחכה שיגדל, יש לי לספר לו כל כך הרבה עליך.

אני מנסה להתחזק באמונה מאמינה ורוצה להמשיך בדרך שהיית רוצה שנמשיך, קשה לי אתה איתי בכל מקום ובכול זמן.

אני מנסה לחזק את עצמי בלימוד שלמדתי על הניסיונות שהקב"ה נותן לנו, שהזמן מרפא וכי הכול לטובה.

כואבת ובוכה, מאחלת במהרה אושר ושמחה למשפחה.

בליבי שמור מקום גדול בשבילך, מצפה בע"ה לגאולה בקרוב ולראותך שוב.

אוהבת אותך מאוד,

מתגעגעת ולא שוכחת

אחותך, ליאת.

עכשיו לאחר 10 שנים של בדידות אחי היקר למבט מעיניך גוועת איפה החיוך המאושר שאותי היה ממלא באושר איפה האהבה שכל כך חסרה לי איפה החיים והלטיפה שתמיד היית נותן לי איפה?? מה שנותן לי זה רק הזיכרון, לא אשכח את אותה אהבה שבליבי היא נחרטה! חצי שני שלי תדע שאתה עדיין חי בתוכי ובעמקי נשמת.

אוהבת אותך המון, אחותך הקטנה נגבה.

איך אני צריכה להמשיך? אני מרגישה רע אם אני שמחה, אבל כשרע לי ואני עצובה, אז בטח גם לך רע, שם למעלה. ובכ"ז אני מעדיפה להיות עצובה, כי ככה טוב לי. לפעמים אני מתפללת שהסיוט הזה ייגמר! שתכנס פתאום בדלת והכל יהיה כמו פעם... לפעמים יש לי מחשבות, שהלוואי והייתי הולכת איתך כי מה זה שווה בלעדיך? אבל מה יהיה עם המשפחה? אני מרגישה אותך איתי, תמיד.

אבל אני רוצה אותך פה לידי. נהרגת על קידוש ה', והצלת חיים של אנשים אחרים.

אלוקים לקח לי את הדבר הכי יקר בחיים.

אפילו עכשיו, אחרי 4 שנים, אני עדיין לא יודעת איך לעכל את האבידה. החיים שלי מזויפים, הלוואי והילד שיהיה לי, יהיה בדיוק כמוך... מה שנשאר לי, זה להתפלל שהורינו יהיו בריאים, ושיהיה סוף סוף טוב לעם ישראל. יום לפני שנהרגת, דיברנו בשבת, שהיית כאן, סידרת את הבית, חיבקת את אבא ואמרת לו שאתה אוהב אותה. כמה כיבדת את ההורים! מילה שלהם הייתה קודש בשבילך.

החברים מהצבא סיפרו שדיברת עלינו כל הזמן...

אני שמחה שאמא חזרה לעבוד, כי זה עוזר לה. ועדיין, אין כמעט טעם לחיים. אני בבועה שלי. עכשיו, אני רק מפחדת יותר שיקרה עוד משהו נורא...אני לא יודעת איך להתמודד עם זה וכשאני לבד, זה עוד יותר קשה עכשיו אם קצת קשה לי, הכל מתערבב ונהיה כואב יותר, הייתי עושה הכל כדי להחזיר אותך! אנשים אחרים, מסביב, בטח לא יבינו. הרי אני בעצמי לא מסוגלת להבין! אלוקים רוצה לשמור אותך אצלו, אבל אין משמעות לחיים שלי בלי הנוכחות שלך, היה לנו קשר עמוק יותר מסתם אחים. היית החצי השני שלי.

אבל אתה לא קיים יותר...

זה, כל הדברים שלך מסודרים בחדר, בארון. המיטה, התמונות, הכל כמו שהיה לפני כן... אלוקים לוקח רק את הטובים. אתה היית מלאך, תמיד שמרת עליי! אני זוכרת שלקחת תמונה שלי, ניילנת אותה ושמת בתוך הדסקית שלך. אחרי שנהרגת הביאו לי את הדסקית, רצייתי ללבוש אותה אבל פשוט לא יכולתי! גם את הדסקית השארנו בחדר שלך. לפעמים אני חושבת - הלוואי שתחזור. אני תוהה מה היה קורה אם היית פה. בתקופה שנהרגת, קרו המון דברים חשובים בשבילי - בגרויות, מבחנים לשרות לאומי וכו'... היה לי מאוד קשה, ועדיין, קשה לי לחיות בלעדייך. כ"כ רוצה שתהיה לידי בחתונה שלי, בחיים, ועכשיו - מי יהיה איתי? אני מנסה להשלים את החיים, ולהשלים את מה שאתה רצית לעשות אבל זה קשה. כאילו חצי מהחיים שלי הלכו יחד איתך. גם כשאני שמחה, בלב שלי אני ריקה. אתה היית ממלא אותי אם היית כאן עכשיו. כשטוב לי, אני כועסת על עצמי. אבל אולי עדיף בשבילך שתהיה שם, למעלה, ושלא תצטרך לחיות בעולם הזה. אני לא מצליחה להמשיך בלעדיך! כל צעד שאני עושה איננו מושלם! שום דבר לא מושלם בלי אח שלי! זה שעברנו דירה מאז, כדי להקל טיפה על הכאב, זה לא משנה שום דבר. הזיכרונות לא נשארו שם, הם עברו איתי. אח שלי לא יחזור! כואב לי, אני לא בוכה ליד אנשים, אבל אני בוכה המון עם עצמי ושורפת את עצמי מבפנים. אני לא מדברת על זה. כלום לא יכול לעזור לי. זה כאילו שיש מסביבי בועה שקשה לי לפוצץ אותה. זה שאני מחייכת, זה לא אומר שהמשכתי בחיים. זה לא עובר! אתה היית החיים שלי! אני בטוחה שאם היה קורה ההפך, אתה לא היית יכול לחיות בלעדיי. אני שואלת למה אלוקים לקח אותך? יש הרבה דברים שאני לא מבינה. יש לי המון שאלות אבל אין לי תשובות.

אמיר,

היום, ארבע שנים אחרי, אני כאן ועדיין נדמה שהכל קרה אתמול. ביום שנהרגת לא הרגשתי טוב, ובכ"ז נסעתי לחתונה בערב. כשהכל קרה, אני הייתי בתוך שמחה, בחתונה של חברה. אחרי החתונה חזרתי הביתה וכשירדתי מהאוטובוס חיכתה לי עובדת סוציאלית. הבנתי שמהו קרה לך. מאותו רגע, נהיה לי שחור. איכשהו נכנסתי הביתה, כולם בכו. התיישבתי ליד אמא. כולם עזבו הכל ובאו. אנשים צעקו. התחילו לדבר עליך בלשון עבר - "היה", "עשה". היה בלגן גדול. אני זוכרת הכל בחלקים. ואז הייתה הלוויה. היו הרבה אנשים ולא יכולתי לסבול את זה! ההספדים היו בקריה. ליד הבית הביאו אותך בתוך ארון. לא יכולתי להסתכל עליו. קיללתי אותו. לא רצייתי להיות שם. מישהו החזיק אותי, אני לא יודעת מי היה לידי. ואז, הגענו להר הרצל. מאוחר יותר, סיפרו לי שכל הזמן צעקתי את השם שלך, והתפללתי שיהיה לך טוב למעלה, עם סבתא לא יכולתי להתקרב לקבר שלך. אני זוכרת את אמא צועקת - "אל תורידו אותו!" אבל המפקדים אמרו להוריד. בשבעה הגיעו כ"כ הרבה אנשים. וזה עשה לי טוב לדעת שכולם באו בשבילך. אבל ביום האחרון רק רצייתי להיות לבד, לא לראות אף אחד. לא רצייתי שירחמו עלי. פעם נתת לי תמונה שלך, תלית אותה על המראה בחדר שלי ואמרת לי לא להוריד אותה גם אם יקרה לך משהו. התמונה עדיין על המראה, אמיר. אני זוכרת, שאחרי שנהרגת, רועי - החבר שלך, סיפר לנו שהחלפתם ביניכם ספר תהילים, ובפנים היה מכתב עם שיר למקרה שלאחד מכם יקרה משהו. אחרי שנהרגת חיפשנו את הספר ולא מצאנו. עד שלילה אחד באת אל אמא, בחלום וסיפרת לה איפה

לנצח אחי אזכור אותך תמיד

אחי שלי, אמיר

איך עברו להם הימים והשנים מאז אותו היום בשנת 2002
אותו לילה ארוך בו קראו לי לחדר הקטן בפנימייה
שם, בישרו לי את הבשורה הנוראה מכל
על נפילתך בקרב בציר כיסופים.
קשה הייתה הבשורה, לא האמנתי, בקשתי להגיע לבית הסבא
כי הדרך קצרה מאוד.
אמיר, כל יום ויום יותר ויותר קשה.
זה שאין לי אח גדול, אח שנשאר צעיר לנצח

גם אני הלכתי בעקבותיך, לגבעתי. אני כבר אחרי השרות הצבאי.
אני יושב וחושב וקשה לכתוב, העצב משתלט, הדמעות חונקות
והלב דואב וכואב, אך בכל זאת אני חייב לפתוח את הלב, ולספר
על הימים הנפלאים שהיו לנו והחסרים לי. אמיר, אני זוכר את ימי
הילדות, אני מתגעגע אליהם, את משחקי הכדורגל בדשא,
את משחקי החברה, של כול האחיינים ביחד, את הצחוקים בבית,
את האהבה והאחוה שהייתה לנו בבית, כמה הם חסרים לנו כיום.
את השבתות המיוחדות שלנו, זוכר איך כולנו במיטה שוכבים
ושרים לנו את שירי ארץ ישראל.
אמיר תמיד הערצתי אותך בחיבה תמיד הייתה ותהייה מודל לחיקוי.

אמיר, אני מתגעגע
אחיך יונתן

אחי היקר,

עוד שנה עברה לה, אני כבר בן 22, כבר ילד גדול מה אני אגיד לך, ילד שגדל לצחוק ולחייך לכולם. שרק רוצה שמשפחתו תהיה שמחה וטוב לה, אבל זה לא מספיק, אני לא יכול להמשיך להצחיק ולהתאמץ, כי יש חלק גדול בפאזל שתמיד יהיה חסר והחלק הוא אתה.

אין יום ואין שעה ואפילו דקה אחת שאני לא חושב עליך, אני פתאום נזכר שנתת לי לשתות מרק עם מזלג, בהתערבות שלנו אני זוכר את השיחות שלנו, לפעמים על כלום ולפעמים עצות של אח גדול לילד, על איך מתבגרים. היית אומר לי נו תתבגר כבר.

זהו אמיר, כבר התבגרת או ככה לפחות אומרים עלי, סיימתי כבר לימודים, ויש לי חברה הספקתי ללבוש מדים וגם לפשוט מדים. אבל באיזה שהוא מקום, נשארתי ילד שמחכה עדיין לעצות שלך, נאחז בדמות שלך, בחיוך המקסים שלך אשר בתמונה התלויה אצלנו בסלון, כמה יפה אתה. אני רוצה כל כך לצעוק, לזעוק ולבכות אבל אסור לי לבכות כי אמא ואבא פה לידי, שלא יראו אותי נשבר לידם.

אוי כמה שהייתי רוצה לראות אותך. להגיד לך כמה מילים, לספר לך משהו קטן, כמה למדתי על הדברים שאמרת לי. אני מרגיש שנשארתי לבד, מעלה זיכרונות וגם בוכה לבד עם עצמי שאף אחד לא יראה אותי.

אני יודע שהכל עוד ישתנה, אך אתה אמיר שלי, תישאר צעיר לנצח.

תמיד בכל מקום שאהיה, בכל אירוע שיתרחש, אחפש אותך סביבי, את פרצופך המחייך אלי כמו פעם.

זוכר ומתגעגע, נוח בשלום על משכבך אח יקר ואהוב, במחשבותיי אני תמיד אזכור אותך לעולמי עולמים.

ניר

או משפחתי

אמיר מאור עיני

עשר שנים של געגועים
לחיוך למבט, לשמחת החיים,
עשר שנים בהם אנו לחיות ממשיכים
אבל בפנים הדברים בדיוק
באותו מקום, עומדים
מקום בו אתה בן 21 צעיר וחסון,
אוהב משפחה כל-כך חי....
אבל כל-כך ריק
הכאב אינו פוסק, אין דבר שאת הצער ישכך,
נותרו הזיכרונות עליהם נתרפק ברכות
חלומות גם באור כשהעניים פקוחות,
נותרה אבן, אבן קרה בין הרבה אבנים
המוקפת שלל של פרחים- כה רכים
הפרידה כה קשה
פרידה עקשנית וכה לא צפויה,
אין מילים להביע את העצב הגדול
אותו גם אלפי מנחמים לא יוכלו לשבור,
הלב מסרב לקבל את המציאות
תמיד מחפש אחר-כך- ללא ליאות
היכן אתה בני האהוב

בין מלאכים שעליך אי שם שומרים
נפש שלי זכה וטהורה
לפצע בליבנו אין תקנה
השבר כה גדול ועמוק
אך איתו התקווה לחיים ולעומק
לרוחניות ועליה והתקדמות
כי במותך אמיר שלי
לנו צוית את החיים
עם הכאב והצער הנורא
נשתדל להתחזק ולגדול באמונה
כי אתה חיי בתוכנו לעולמים
אתה עימנו תמיד תמיד
שאלה שאותי מלווה כל רגע
היא, איך אתה שם למעלה
מביט ורואה אותנו?
נסתרות דרכי השגחה זאת אמונתנו.
שעם הכאב הנורא-
מגיע המזור, התמיכה

אמא

אמא שלי

מילים: אריק איינשטיין ושלום חנוך

יש לי אישה שאוהבת אותי,
היא רק שלי.
היא מכירה אותי מהתחלה
שלי שלה.
היא מוכרחה להיות חכמה –
אמא שלי
ואת השיר אני שר בשבילה

אמא, אמא,
את הינקת אותי,
את פינקת אותי,
את הבאת אותי,

כמה ימים שביליתי איתה –
אמא שלי.
כמה דמעות שמחיתי איתה
שלי שלה
כמה דברים שגיליתי איתה –
אמא שלי
כמה תקוות שתליתי איתה

תמיד היית איתי
גם כשהייתי לבדי.
תמיד אהיה איתך –
אמא שלי

השירות בצה"ל

מכל החברים שלי
קיבלתי את הטוב
את החיוך נתן לי
החבר הכי קרוב.

זיכרון חרוט בלבי,

יום הולדת 20 בלתי נשכחת.
5.1.2001 קיבלתי הקפצה טלפונית ממנצורי
ובו הוא ציין שאגיע לשין גימל של הקיבוץ.
הגעתי בריצה ונדהמתי לראות את אמיר
והחבר'ה
עם בלונים ושלל ממתקים
מפתיע אותי לרגל יום הולדת.
יום זה היה יום בלתי נשכח,
יום של התרגשות ושמחה וחגיגה אחת גדולה.
החיוך על הפנים, ושמחת חיים,
הרצון לעשות טוב לחברים
זה מה שאפיין את אמיר
ויותר מזה מה שריגש אותי זה
היומולדת שלי.
אחרי השמחה והצחוקים אמיר ניגש ואמר לי
תעלה על א' וסע לבית.
אבל רגע לפני שנסעתי לבית,
אמר לי, אם אתה חבר אתה בא לחגוג איתנו
בערב,
וכך עשיתי.
בערב שישי אחרי החגיגות של המשפחה
הגעתי לעירון ובילינו כולנו יחד בפאב.
הייתה חוויה בלתי נשכחת!
יום שללא ספק אנצור בליבי.

אוהב אותך,
צחי חכם

ריצת 2000

שמי רועי אורמן, הייתי המ"מ של אמיר בשלבים הראשונים שלו בצבא. כל פעם שאני חושב על אמיר, ישנו מקרה אחד שתמיד עולה בראשי. כמו כל מ"מ גם אני רצתי עם החיילים שלי בזמן מבחני כושר. בוחן בר-אור הוא המפורסם מבניהם. קצת שכיבות שמיכה, קצת כפיפות בטן וריצת 2000. בכל ריצת 2000 דאגתי לרוץ עם החיילים. חלק מהזמן עם המהירים בחבורה וכשנגמר לי הכח עברתי לעודד את הנשרכים מאחור. מעולם לא העמדתי את יכולות הריצה שלי מול היכולות של החיילים – ראש בראש.

כל זאת היה נכון עד יום שישי אחד בזמן אימון ברמת הגולן. יום שישי בבוקר, בוחן בר-אור חיילים ומפקדים יחדיו. הגיעה שעת הריצה ואני עומד עם כולם על קו הזינוק. כל החיילים מתרגשים. סוף סוף נראה מה הוא שווה.... ידעתי שיש חייל או שניים שיגיעו לפני אבל המקום השלישי היה נראה לי כמקום ריאלי.

גם ידעתי מי המתחרים הפוטנציאליים שלי. כמובן שאמיר היה אחד מהם. לאחר 1500 מטר, הרווחים נפתחו וכל אחד מצא את מקומו בטור הרצים. אני במקום השלישי אליו כיוונתי ואמיר דולק אחרי. היה לי ברור שזה לא הולך להסתיים בלי מאבק. למרות החיוכים שהחלפתי עם אמיר שנינו ידענו שזו תחרות אחד מול השני. אני זוכר שהדבר היחיד שעבר לי בראש היה איך אני מנצח. אני בטוח שזה בדיוק מה שעבר לאמיר בראש. ראש בראש רצנו את המטרים האחרונים וחצינו את קו הסיום ביחד. אני בטוח שאם היה פוטו-פיניש אמיר היה זוכה. מיותר לציין שזו הייתה התוצאה הטובה ביותר שהוצאתי בריצת 2000.

רועי אורמן

כל הכוכבים נופלים, כל האמיצים עוזבים
כל מי שצעק שותק, כל מי שצחק בוכה

אמיר...

האמת היא שקשה לי לרשום, יש לי כל כך הרבה דברים לכתוב לך אבל אף פעם אין לי את האומץ להתחיל ולשפוך את הלב, אז גם עכשיו אני אקצר ואשאיר לעצמי את המחשבות הרבות שמתרוצצות לי בראש.

יש לי זיכרון אחד חזק מהצבא שלא מרפה ממני, זיכרון שבו לא הייתי לידי פיזית באותו הרגע אבל אז הבנתי שאתה נמצא איתי בעצם בכל מקום כדי לתת לי את הכוחות להמשיך הלאה...

בסוף מסע הכומתה שלי (כן בסוף הלכתי לגבעתי ולא הייתי ג'ובניק כמו שאמרתי..) בקילומטרים האחרונים של המסע הרגשתי שאני כבר לא יכול להמשיך לסחוב את האלונקות, הייתי לקראת שבירה עם ראש למטה שחושב רק מתי המסע הזה כבר ייגמר אבל אז הרמתי את הראש ואתה הופעת מולי וחיוך עלה לי על הפנים כי הבנתי שלא משנה מה יהיה אתה תמיד שם!

אוהב ומתגעגע בלי סוף איציק אשר....

כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בנינו לפרוח.

המנון גבעתי

מילים: עמוס אטינגר

לחן: אפי נצר

מול אורות של זריחה ושקיעות של אביב
את קולה של הרוח שמעתי
זאת הרוח אשר מהלכת סביב
זו הרוח ששמה הוא גבעתי
זו הרוח אשר מהלכת סביב
זו הרוח ששמה הוא גבעתי

מי שחלם גבעתי מי שנשם גבעתי
מי שהלך עימנו בדרכים
שב וחוזר גבעתי, שב ואומר גבעתי
עם גבעתי הלאה ממשיכים

אל גבעות הטרשים הצבר והדום
בעקבות לוחמים אז הגעתי
בחולות המדבר ברחבי הדרום
שם מצאתי עקבות של גבעתי

מי שחלם גבעתי...

והיום הם שבים ונושאים על גבם
את תרמיל הרעות בו נשבעתי
הם שבים למפה ממדבר ומים
ונושאים הם את רוח גבעתי

מי שחלם גבעתי...

ז' באדר התשס"ב 18 בפברואר 2002

הַצְבִי יִשְׂרָאֵל עַל בְּמוֹתֶיךָ חָלָל, אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים?
אֵל תִּגִּידוּ בְּגַת, אֵל תִּבְשְׂרוּ בַחֲוֹצַת אֲשֶׁקְלוֹן,
פֶּן תִּשְׁמַחְנָה בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים, פֶּן תִּעְלֶזְנָה בְּנוֹת הָעַרְלִים:
הָרִי בְּגִלְבַּעַ, אֵל טַל וְאֵל מָטָר עֲלֵיכֶם וְשֹׁדֵי תְרוֹמַת
כִּי שָׁם נִגְעַל מָגֵן גִּבּוֹרִים, מָגֵן שָׂאוּל בְּלִי מְשִׁיחַ בַּשָּׁמֶן:
מִדָּם חָלְלִים, מִחֶלֶב גִּבּוֹרִים, קִשְׁתַּת יְהוֹנָתָן לֹא נִשּׁוּג אַחֹר
וְחָרַב שָׂאוּל לֹא תִשׁוּב רִיקָם:
שָׂאוּל וַיהוֹנָתָן הִנָּאֵהָבִים וְהִנְעִימָם, בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדּוּ
מִנְּשָׂרִים קָלוּ מֵאַרְיֹת גָּבְרוּ:
בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵל שָׂאוּל בְּכִינָה
הַמֶּלֶבְשָׁכֶם שְׁנֵי עַם עֲדָנִים, הַמַּעֲלָה עֲדֵי זֶהָב עַל לְבוּשְׁכֶן:
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים בְּתוֹךְ הַמֶּלְחָמָה
יְהוֹנָתָן עַל בְּמוֹתֶיךָ חָלָל:
צַר לִי עֲלֶיךָ אָחִי יְהוֹנָתָן, נֶעְמְתָ לִי מְאֹד
נִפְלְאַתָּה אֶהְבְּתֶךָ לִי מֵאַהֲבַת נָשִׁים:
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים וַיֵּאבְדּוּ כָּלִי מִלְחָמָה:

ידיעות אחרונות

מנוחה 3.80 ש"ח
מנוחה 4.40 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח
מנוחה 1.20 ש"ח

השומר
מנע כ'גוע
- ושלים
בחיו

המחבל רצח
אישה ושני
חיילים שבאו
לעזרה

יום דמים נוסף: ארבעה הרוגים

מיום חטיפתו 111 בתאוסקים • 278 הרוגים מתחילת האינתיפאדה • דיון לילי אצל דה"פ
צוד חיילים ותקימות בשטח "א" • גודם בטחוני: עלפאת משתגע • שרון לא נמוח לעוד

עורך זך רמלחם

ומרדים מחבר

חנה ואפרים מנצורי היקרים,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל
אבלים עמוכם על מותו של יקירכם

סמך אנז'ר מנצורי ז"ל

ביום ז' באדר התשס"ב, 18 בפברואר 2002

ויישאו תמיד את זכרו עם כל הלוחמים שנפלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

בנימין בן-אליעזר-תת אלוף (מיל')
שר הביטחון

אדר תשס"ב
פברואר 2002

ימים שחורים הפיגוע בציר כיסופים

...שבע וחצי בערב, ציר כיסופים ברצועת עזה. מחבל פותח באש על מכוניתה של אהובה אמרגי - והורג אותה. כוח גבעתי מוזעק למקום - המחבל מצליח לפגוע גם בו בירי וברימונים. המ"פ מור אלרז והקשר אמיר מנצורי נהרגים. הפיגוע הקשה מסתיים רק אחרי שמטען, שהמחבל נשא על גופו התפוצץ.

ידיעות אחרונות- יום שלישי, ז' באדר תשס"ב - 19.2.2002

 מועצה מקומית
 קרית ארבע חברון
 בית קרית ארבע חברון
 מתאבל מרה על הרצחו של
סמ"ר אמיר
מנצורי
 הי"ד
 בן קרית ארבע
 שנפל בידי מרצחים על הגנת הארץ
 ושולח תנחומים למשפחה
 עבי קצובר
 ראש המועצה
 וחברי המועצה

 ראש הממשלה
 ממשלת ישראל
 אבלים
 על מותם של
אהובה אמיר
מור אלרז
 וסין
אמיר מנצורי
 הי"ד
 אשר נרצחו בפוגרום הבלני
 נפשע בידי בני-עוולה
 באיזור צומת גוש קטיף
 ומשתתפים באבלן הכבד של
 המשפחות השכולות

אמיר מנצורי

צבא ההגנה לישראל

מודיע בצער על מות

סמל ראשון

אמיר מנצורי
ז"ל

בן אפרים וחנה

הלוויה תתקיים היום, יום שלישי, ז' באדר התשס"ב

(19 בפברואר 2002) בשעה 15:15

בבית הקברות הצבאי בהר הרצל

מסע הלוויה ייצא מבית המשפחה

בקרית ארבע, בלוק 4

בשעה 14:00

אוטובוסים יעמדו לרשות המלווים בשעה 13:45

בבית המשפחה בקרית ארבע

לכל איש יש שם

מילים: זלדה מיישקובסקי, לחן: חנן יובל

לכל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואימו

לכל איש יש שם
שנתנו לו שונאיו
ונתנה לו אהבתו

לכל איש יש שם
שנתנו לו קומתו
ואופן חיוכו
ונתן לו האריג

לכל איש יש שם
שנתנו לו חגיו
ונתנה לו מלאכתו

לכל איש יש שם
שנתנו לו ההרים
ונתנו לו כתליו

לכל איש יש שם
שנתנו לו תקופות השנה
ונתן לו עיוורונו

לכל איש יש שם
שנתנו לו המזלות
ונתנו לו שכניו

לכל איש יש שם
לכל איש יש שם

לכל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואימו

לכל איש יש שם
לכל איש יש שם

לכל איש יש שם
שנתן לו הים
ונתן לו מותו.

לכל איש יש שם
שנתנו לו חטאיו
ונתנה לו כמיהתו

דברי הספד מאת ניר

אמיר-אתה היית בשבילנו הכי טוב
עזרת לנו בדברים שהיה קשה לנו
אתה השארת לנו אור בבית אבל הלכת לנו
ועכשיו האור נכבה ויותר אנחנו לא יכולים
לשמוח בלעדיך, בלעדיך הבית ריק, בשבת
אמרת לנו - בואו נשיר שירי שבת ביחד
ושרנו ונהנינו איך שאתה שר אייתנו ביחד.
אמרנו שנשלח לך ממתקים כי אתה לא תבוא
שבת הבאה, למדנו ממך להצליח בדברים
ואתה אמרת שאנחנו יכולים להצליח ולעלות
במדרגות מעלה מעלה בתורה, אהבת את
כולם היית מצחיק מבדח וכולם היו שמחים
אתך. הלכת לנו אחי היקר הראתה לנו
שקיבלת סמל ראשון וכל כך שמחת ואנחנו
שמחנו בשמחתך.
תמיד שמרת על המדינה
ועלינו אנחנו יודעים שמלמעלה אתה רואה
אותנו ושומר עלינו מכל רע
אמיר אני יודע שעכשיו אתה בסדר למעלה
אמיר תתפלל עלינו לפני ה' שלא יהיה
פיגועים
ולא יקרה דברים נוראים
תשמור על אבא אמא ליאת נגבה ויונתן
אמיר אני אוהב אותך אחי היקר
ותמיד אמשיך לאהוב אותך.

ניר

10 שנים שחלפו....

את הימים סופרים בשנים, את הכאב בדמעות..
10 שנים חלפו, הדמעות עוד ממשיכות, גם אם לא רואים
אותן כלפי חוץ, בפנים הכאב צרוב.
בסרטים אנחנו תמיד רואים איך התמונות מתחלפות ויוצרות
סיפור.

התמונות שאני זוכר יוצרות גם סיפור, רק שכאן לא מדובר
בסרט - מדובר במציאות.
מציאות שלקחה אותך למקום אחר, בתקווה שזה מקום טוב
יותר, שם למעלה.

אני זוכר את הכל, איך אפשר לשכוח, אמיר:
את הכינוי שלך "ספגטי" בגלל הגובה וההליכה שלך,
את השירים ששרנו ביחד עם אלפסי, צחי וכל המחלקה,
את החיוך שלך, את השמחה שהעברת לכל אחד שפגש אותך,
את הנחישות והרצון להיות מצטיין בכל מעשיך בחיים ובצבא.
וכמובן, את אותו יום, ה-18.2.2002, יום שבו ניתנה משמעות
אחרת לחיים של כולנו.

אמיר, בכל שנה אנחנו באים לבקר אותך, לפעמים כולם ביחד,
לפעמים כל אחד בנפרד
בהתחלה היה לי קשה לקבל את זה, את חלקת הקבר שמולי,
את האבן הזאת
שמונחת על האדמה.
עם הזמן, הבנתי שהאבן היא רק אבן ושאיף אחד לא באמת
יכול לקחת אותך מאיתנו.
אמיר, 10 שנים עברו, זה נכון,
אבל אתה תמיד תישאר איתנו, בתמונות, בשירים, בזיכרון
ובעיקר בלב של כל אחד מאיתנו.

אוהבים אותך זוכרים,
חיים נער, גדוד רותם, גבעתי.
דצמבר-2011.

לאמיר.

אמיר היה החבר עם הכי הרבה שמחת
חיים שהיה לי אי פעם.

תמיד כולם יכלו לסמוך עליך שתהיה
פה בשבילנו בכל דבר שנצטרך גם
כשקשה ובעיקר כששמח.

אמיר אנחנו מתגעגעים אליך מאוד וזה
מתבטא בכל כך הרבה מקרים ומקומות
שאנו מרגישים שמהו חסר, שזה לא
אותו דבר כמו קודם שזה לא כמו פעם,
זה בגלל שאתה חסר אח שלנו וקשה
פה בלעדיך בלעדי החיוך המקסים שלך
ובעיקר בלעדי האושר שהבאת לנו.
תמיד תישאר בלבנו ובזיכרונו.

פבלו מאלדונאדו

ראש המטה הכללי

לישראל	ההגנה	צבא
142 - 7	כא - 7	סימנו:
התשס"ב	אדר	כ"ז
2002	מרץ	11

משפחת מנצורי

אלהינו מנצורי ביה, י

איתכם באבלכם על מות יקירכם, סמל ראשון אמיר מנצורי, זכרונו לברכה.

אמיר, זכרונו לברכה, נפל חלל ביום ז' באדר התשס"ב, 18 בפברואר 2002, בלחימה למען ביטחון מדינת ישראל ותושביה.

אמיר שירת כקשר מפקד הפלוגה המסייעת בגדוד "רותם" שבחטיבת "גבעתי" של עוצבת "עמוד האש", אשר בפיקוד הדרום.

מפקדיו מעידים עליו, כי היה לוחם בעל מוטיבציה גבוהה, אשר גילה אחריות ומקצועיות במילוי תפקידו. אמיר תואר כחייל חרוץ, אשר השקיע רבות בתחומו והיה מסור לתפקידו בפרט ולפלוגה בכלל, ועל כך זכה להערכה רבה מצד מפקדיו. אמיר היה אהוד ואהוב על הסובבים אותו ויזכר כאדם שחיוכו לא מש מפניו.

בטוחני, כי חסרונו מורגש בקרב מפקדי היחידה וחייליה. הועלה לדרגת סמל ראשון לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

אלהינו מנצורי ביה, י
שאל מופז, רב-אלוף
ראש המטה הכללי

לישראל	ההגנה	צבא
02969	ד"צ	יח'
התשס"ב	באדר	י"ב
2002	בפברואר	24

משפחת מנצורי היקרה,

יקירכם, סמל ראשון אמיר מנצורי, זכרונו לברכה, נפל ביום ז' באדר התשס"ב, 18 בפברואר 2002, במהלך פעילות מבצעית בעת שניסה לסכל פעילות של מחבל מתאבד.

אמיר שירת במשך שנה וחצי תחת פיקודי, ובתקופה זו הטביע את חותמו על מפקדי היחידה וחייליה.

אמיר זכה לאהדה רבה בזכות נחישותו הרבה, אומץ הלב, המסירות ונכונותו להושיט יד בכל עת, לכל אחד. תכונות אלה באו לידי ביטוי גם באירוע הקשה שבו נהרג.

משפחת גדוד "רותם" משתתפת בצערכם, מאמצת אתכם אל ליבה ומבטיחה לזכור את אמיר לעד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

אילן מלכא, סגן אלוף
מפקד היחידה

מועצה מקומית
קרית ארבע חברון
LOCAL COUNCIL
QIRIAT ARBA-HEBRON

בס"ד, ז' אדר תשס"ב
19 בפברואר 2002

לתושבי קרית ארבע חברון,

אתמול, יום ב' ו' אדר תשס"ב (18.2.2002) נפל **אמיר מנצורי**, בן 21.5 בעת מילוי תפקידו, בגזרת כיסופים.

אמיר סיים את ביה"ס היסודי וחטיבת הביניים בקרית ארבע. את לימודיו התיכוניים המשיך בישיבה ברחובות בתוספת שנה ב"עתודה".

שירת בגבעתי ובעוד כשישה חודשים אמור היה לסיים את שרותו.

אמיר אהב את הצבא, היו לו תוכניות לחתום קבע בצה"ל, אך התוכניות נגדעו כאשר הסתער על מחבל מתאבד ליד כיסופים.

אמיר השתדל להמעיט בתיאור תפקידו הקרבי בצבא, כדי לא להדאיג את המשפחה. הותיר אחריו הורים - **חנה ואפרים**, שתי אחיות - ליאת ונגבה ושני אחים - **יונתן וניר**.

משפחת **מנצורי** החמה והמלוכדת נמנית עם המשפחות הותיקות והמסורות של קרית ארבע. חסרונו של **אמיר** יורגש מאוד לכולנו.

הלוויתו של **אמיר** תצא היום יום ג', ז' אדר תשס"ב (19.2.02) בשעה 13.45 מביתו ליד רחבת בנין 4 ובשעה 15.15 בהר הרצל בירושלים.

אוטובוסים יעמדו לרשות הציבור מיד עם תום הטקס בקרית ארבע.

יושבים שבעה בבית המשפחה, בבנין 4. מועדי תפילות יתפרסמו על לוחות המודעות.

הארץ כולה נתונה במלחמה קשה ואכזרית. אפשר וצריך לנצח במלחמה הזאת. אין אופציה אחרת.

אנו חייבים לנצח ובעז"ה ננצח!

"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע".

צבי קצובר
ראש המועצה

...הן פני הארץ הן פניך, פני אחיך ושכניך, פני בנותיך ובניך"...

יונתן וניר לצה"ל. ראיתי את הקושי בבקשה שלהם להמשיך את מורשתך וללכת לחטיבת גבעתי. ולמרות כול הקושי חזרה הכומתה הסגולה לבית משפחת מנצורי. יונתן וניר הגיעו לחטיבה הסגולה, חטיבת גבעתי והמשיכו את מורשתך. במשך 7 השנים הללו שליוויתי את אחייך בשרותם לחטיבת גבעתי, ראיתי צעירים שהם מלח הארץ. ראיתי את האהבה שלהם לחטיבה שכל כך אהבת, את אהבתם למשפחה ובכלל את אהבתם אליך. את גאוותם בכל הזדמנות בה הזכירו אותך. כיצד הם היו גאים בך, על מי שאתה, על היותך לוחם, על האופן שנלחמת ובכאב גדול סיפרו על האופן שנפלת. גם את זה אמיר לא זכית לראות.

כן, למדתי דרך משפחתך האצילה עליך אמיר. על צעיר יפה תואר שאהב לתת, לעזור להתנדב וללכת ראשון. הרי אלו הם הערכים אותם לימדו אותך הוריך ועליהם גדלת. ושם גם נפלת. הלכת ראשון עם מפקדך רס"ן מור אלרז ז"ל ונפלת במקום בו היית גאה מכול, באדמת ארץ ישראל, בחטיבת גבעתי ובהגנת האדם האחר. אלו בדיוק הערכים עליהם התחנכת מבית.

הייה גאה במשפחתך שלמרות הכאב העצום בחסרונוך והגעגוע שלא לראות ולשמוע אותך הם מצאו את דרכם להמשיך לחיות ולהמשיך את מורשתך.

אהוד מנור כתב באחד משיריו: "...הן פני הארץ הן פניך, פני אחיך ושכניך, פני בנותיך ובניך..." בכל פעם בעודי עומדת בהר הרצל, אני מביטה סביב ויודעת שאלו הנמצאים שם הם הטובים בבנינו, אלו הם פניהם של הבנים וביניהם אתה אמיר שאהבו את הארץ אהבת אמת ונפלו על הגנתה.

10 שנים מאז שנלקחת ממשפחתך, ממכריך ואוהביך, ועבורי 7 שנים להיכרותך דרך משפחה אצילית, ישראלית, אוהבת חמה וממשיכה את דרכך

אורית גרמנוב
קצינת נפגעים

דברים לזכרו של אמיר מנצורי ז"ל במלאת 10 שנים לנפילתו

10 שנים בלעדיך

10 שנים לנפילתך. 10 שנים מאז שנלקחת מאיתנו. 10 שנים של כאב, של געגוע, של חיים אחרים. 10 שנים של הישרדות! ואני, אני מציינת 7 שנים להיכרותך. 7 שנים שבהן למדתי להכיר אותך אמיר.

ביום שנכנסתי לתפקיד כקצינת הנפגעים של חטיבת גבעתי לפני 7 שנים, תפקיד אותו סיימתי לא מזמן, למדתי להכיר אותך. למדתי להכיר את משפחתך ולזכות דרכך במשפחה נוספת ואוהבת. מיד עם כניסתי לתפקיד משפחתך החמה והאוהבת פרשה עלי חסות וקיבלה אותי באהבה גדולה, בתמיכה, בעדכונים שוטפים ולימדה אותי רבות. הפכתי לבת בית והרגשתי כך.

הכרתי את כולם. את הוריך המקסימים, את אחיותיך הגדולות ליאת ונגבה וכמובן את אחייך יונתן וניר. אך יותר מכול הכרתי אותך אמיר – דרכם. למדתי מהם על אהבתך לכדורסל, לכדורגל, לטניס שולחן, על הערצתך את קבוצת בית"ר ירושלים וגם על תרומתך לקהילה – התנדבותך במשמר האזרחי ברחובות. אך יותר מכל על אהבתך למשפחה וחשיבותך העליונה בכיבוד הורים וכמובן את אהבתך לחטיבת גבעתי ולמדינת ישראל.

במשך 7 השנים הללו ראיתי את משפחתך עוברת טלטלות ומתמודדת עם מצבים שונים בתהליך שנקרא "משפחה שכולה". בתהליך של הישרדות. הייתי גם שותפה לדברים יפים שעברו במשפחתך כמו חתונתה של אחותך ליאת וכמובן את לידתו של אחיינך, הנכד למשפחת מנצורי. ראיתי את האהבה שפורצת מהוריך ואת עיניהם הכבויות שמתעוררות לחיים לצחוק ועליזות בכל פעם שפגשו בו. כן אמיר זהו אחיינך שלא זכית לראות.

במשך 7 השנים הללו ראיתי גם את הדילמה עם גיוסם של

לכבוד משפחת מנצורי

לזכרו של אמיר מנצורי ז"ל
כתבו ספר לכבודך
והכל בשביל להנציח אותך
להנציח את אמיר שכולנו מכירים ואוהבים
ואת החוויות והזיכרונות
שהעברנו בימים הטובים
אמיר, אני זהר חברתך לצבא
לא יודעת מאיפה עלינו זה בא
אני מבחינתי אדאג תמיד להנציח אותך
כי עבורי היית חבר שאין כמותך
למרות כל מה שייחלת עבורנו
והחיים הכתיבו את גורלנו
אני כואבת וכועסת שאתה לא פה לצדי
כי אותך הייתי הכי רוצה לידי
תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים
ואני שולחת לך את מלוא החיבוקים.

אוהבת ומתגעגעת
זהר אדרי.

אמיר היקר

לא להאמין שכבר חלפו עשר שנים מאותו יום ארור שבו נלקחת מאיתנו, את האירוע אני עוד זוכר טוב וברור כאילו זה היה אתמול וכנראה שזה גם ישאר איתי לנצח עד יומי האחרון, אני בטוח שמה שאני נושא איתי הוא כלום לעומת מה שהמשפחה הנהדרת שלך צריכה להתמודד איתו יום יום שעה שעה בעשר השנים האחרונות, הכאב והסבל הם בלתי נתפסים. לא אשכח איך יצא כמה וכמה פעמים שחזרנו ביחד אחרי השבת בבית לבסיס באוטובוס קו 51 ושהדרך איתך הייתה רצופה בצחוקים בלתי נגמרים ובישיחות על כדורגל, ככה אני רוצה ומעדיף לזכור אותך. בחור יפה וגבוה, איכפתי ומסור, ממשפחה נהדרת והכי חשוב, אחלה גבר וחבר אמיתי. מחזור נובמבר 99 לא נשכח אותך לעולם, מצדיע לך אחי, אתה כספיתון מספר 1

מתגעגע, כפיר ברגר

שלך ונראה לך שאיבדת את התהילים בהסעה לבסיס, ניסיתי לנחם אותך שנמצא את הנהג אוטובוס ונחפש את התהילים ביחד ושהכל יהיה בסדר ובאמת התנחמת..ואז קראו לך להגיע לחפ"ק עם מור מפקד הפלוגה לסיור בשטח.. נפרדנו לשלום ואני התחלתי לנסות לאתר את נהג האוטובוס. ועדין ללא הצלחה.. לאחר שעה בערך חזרתם לפלוגה נכנסת לחדר והמשכנו לפטפט..דיברנו חצי שעה בערך, סיפרנו חוויות על הסופ"ש ואתה סיפרת שאתה סחוט מהעייפות ואתה הולך לנוח. ברגע שסיימת את המשפט שוב הופעלה האזעקה של החפ"ק ואתה התעצבנת ואמרת שאתה לא הולך ואז אני התחלתי לעודד אותך שיאללה בקטנה אוטוטו תחזור ותלך לנוח.

ואז קמת מהכרית שעליה נשענת (שאגב הסתכלתי עליה שעות אחרי המקרה) התחלת לצחוק וניסית להצחיק אותי בזמן שהתארגנת לכיוונך..בדיעבד כנראה שבלי לדעת דאגת להשאיר לי את הזיכרון האחרון שלך בחיך גדול..

ואז זה קרה..... ראיתי שהחמ"ל מתנהל לא כשגרה ומתחיל אוריה של לחץ .. לאט לאט הבנתי שקורה שם משהו בשטח..השמועה הראשונה היתה שיש הרוג וזה מור ושאתה פצוע.. דרשו ממני בכל תוקף לא לשתף אף אחד בפלוגה על מנת שהחיילים יוכלו לתפקד.. הלכתי לחדר שבו ישבנו חצי שעה לפני ובמשך 3 שעות התבוננתי על הכרית שלך שעליה ישבת רגע לפני .. אין מילים לתאר את הכאב והעצב שכולנו הרגשנו.

אמיר היית אדם מיוחד מלא בשמחת חיים. איש יקר ואהוב. כנראה שאלוהים באמת לוקח את הטובים.

שנשמתי תהיה צרורה בצרור החיים.
מורן

כתבתי לכבוד הספר של אמיר קצת על ההכרות שלי איתו ועל היום האחרון שזכיתי להיות לידו. אני חייבת לשתף אותך שלקח זמן לכתוב אבל כשכתבתי זה ממש החזיר אותי אחורה לאותו היום והופתעתי לדעת כמה אני זוכרת עד לפרטים הקטנים.

היה לך אח מדהים ומיוחד מלא בשמחת חיים, זכינו להיות לידו בחייו הקצרים. מאחלת לכם שתמצאו נחמה מהשמים ותהיו מאושרים כי גם ברגע האחרון שלו הוא חיך ושמח (גם שהוא היה עצבני הוא ידע לסיים בחיך) אז אני בטוחה שה מה שהוא הכי היה רוצה זה לראות אותכם מאושרים! אני מעתיקה לפה את מה שכתבתי.. ואגב תרשמי לי את מספר הטלפון שלך.. נשיקות.

אמיר,

כמה חיכיתי להגיע לפלוגה ולקבל את התפקיד: פקידה פלוגתית של המסייעת.

ידעתי שבין כל ה-120 גברים שיהיו שם תהיה גם אתה. (וזה קצת הרגיע)

הכרנו קצת לפני גיוסי לצבא בקריית ארבע, ביליתי אצל יוני בן זוגי לאותה התקופה ושקיבלתי את ההודעה על התפקיד יוני הכיר ביננו ואתה הבטחת לשמור עלי .. וכמו שאמרת כך היה עד שהגורל קטע הכל ובין רגע...

הייתה ביננו חברות קרובה, תמיד ישבת להקשיב לי ואני לך, היינו צוחקים המון ביחד ובמיוחד שהיית מחליט להסתלבט עלי ... אחד הדברים שאני זוכרת ממך זה הכריכים שלך.. אתה זוכר, ששירתנו בנצרים כל פעם שהיית מקטרת לך שאני רעבה היית רץ למטבח הפלוגתי ומכין לי כריך של החלומות .. ואז ביום סגריר אחד ובלי שום הודעה מוקדמת נלקחת ע"י המחבלים.

לצערי לא אשכח את היום הזה לעולם, היתי לידך ברגעים האחרונים שלך, זה היה יום ראשון חזרתי אחרי סופ"ש בבית, נכנסתי לחדר של המפל"ג ראיתי אותך סערורי בחדר וששאלתי אותך מה קרה אמרת לי שאתה לא מוצא את ספר התהילים

כי האדם עץ השדה

בס"ד

עברו שנים רבות אך הזיכרון נותר תמיד.
הרבה פעמים אני נזכר בחיוך הגדול והשמחה.
כל כך הרבה זיכרונות משותפים מתרוצצים לי
בראש עכשיו, מה שבטוח אתה חסר לי.

אוהב אותך תמיד!
טל כהן

לזכרך אמיר/טל אוסדון

זהו סיפור עצוב על שני ילדים שהיו לחברים הכי טובים,
לפעמים היו דומים ולפעמים היו שונים
לפעמים היו קרובים ולפעמים רחוקים
לפעמים היו ביחד ולפעמים לבד
שונים בגובה, אך דומים בגיל
רחוקים בימי חול, אך קרובים בימי השבת
לבד בלימודים, אך ביחד בהפסקה
שונים ביחידות, אך דומים בחטיבות
רחוקים כיום, אך קרובים עד עצם אותו היום
לבד – נשאר פה השני כי האחר כבר שם,
אך ביחד – יהיו האחד בלב השני,
כיון שתמיד יהיו לחברים הכי טובים!

החבר השני טל אוסדון

אח יקר,

עוד לא סיימנו את השיחה שהתחלנו ביננו לפני
שעלית לג'יפ בפעם האחרונה,
לא האמנתי שזו תהיה הפעם האחרונה בה נדבר,
אני עדיין לא מאמין שהלכת ועדיין מחכה לג'יפ
שיחזור שנוכל לסיים את מה שהתחלנו,
אומרים שהזמן מרפא את הפצעים,
אבל הפצע הזה עדיין נותר פתוח, לא מגלד
וכואב כל פעם מחדש,
אתה עדיין איתנו בכל אשר נעשה ובכל אשר
נפנה,
אם זה כשנפגשים, אם זה כשעובר לידי חייל
לבוש מדים, או אם אני שומע צחוק מתגלגל
כמו שלך.

ננצור בליבנו ולא נשכח לעד,
תהיה מנוחתך עדן
אסף נחמני.

המכתב

מילים ולחן: יוסי עדן

תפתחי ליבך רוצה רק לראותך
אלה החיים שאני אוהבים
אם כבודך נפגע מבקש סליחה
לא יכול לחיות שאת כה רחוקה...

אם תרצי אתן לך את אהבתי
הבגידה הזאת קרתה לא באשמתי
עכשיו נמצא לבד העט נמצא ביד
לא יודע מה לכתוב לך שתהיי שלי

את זוכרת שלחשתי שאותך אוהב
את הלילות שלך בכיתי שלא ניפרד
כל אדם בסוף נפגע מזאת האהבה
גם לי ממך מגיע סליחה ומחילה

רק אותך אוהב סלחי על טעויות...

כעת אני מבין מהי אהבה
שלפעמים שורפת האש בנשמה
עכשיו אני יושב לבד בוכה עם התמונות
ובלילות כמו משוגע זועק ברחובות

כשתקראי את המכתב כבר אהיה רחוק
אך בתוך ליבך עוד אהיה קרוב
אולי זה כואב שפגעתי בלב
נסי להתחזק רק לא להישבר
אההההההה...לא להישבר

שוב כותב מכתב נער מאוהב
מצטער שלך שיקרתי והלב כאב
רציתי לנסות להיות עם אחרות
היום אני מבין שגרמתי לך לבכות

המילים יסבירו לך את מה שבי עובר
בכל לילה מסתתר וזה אותי שובר
שום דבר לא עוזר רק אותך אני רוצה
תוותר ילדה קטנה זה יכאב מעט

רק אותך אוהב סלחי על טעויות
למה את לא מבינה שאין לי אחרות
עם ליבך ניפגע מבקש סליחה
רוצה לחזור ולך לומר מצטער ילדה

לזכרו של אמיר מנצורי ז"ל:

פעמים רבות אנחנו שומעים ומודעים לכך שהמזרח התיכון הוא מקום לא רגיל, לא תמיד מובן וברור, אשר קצב השינויים בו גבוה באופן מיוחד.

ולראיה, בתוך 10 שנים, התרחשו כאן שינויים מרחקי לכת- בשנת 2000 פרצה האינתיפאדה השנייה, פיגועים בתוככי הארץ, פגיעה באזרחים חפים מפשע, פגיעה בלוחמים בעזה וביו"ש, ניסיונות חטיפה. כל זאת לאחר שצה"ל יצא מלבנון וכולנו חשבנו שבעיות רבות יבואו על פתרון בעקבות כך.

לאחר מכן, מבצע "חומת מגן" שבא בעקבות גל פיגועים רצחני ומקביל, מבצעים התקפיים בתוך רצועת עזה, לצד הגנה על הישוב היהודי והחלטה קשה של ממשלת ישראל לפנות ישובים מהרצועה.

לכל אלה נוספה חטיפתו של החייל גלעד שליט ושבוע מאוחר יותר חטיפת החיילים גולדווסר ורגב ז"ל לתוך שטח לבנון, שהביאה לפרוץ מלחמת לבנון השנייה. התקפות בלתי פוסקות של ירי רקטות ומרגמות מתוך רצועת עזה לעבר הישובים והערים הסמוכות, השתלטות החמאס על השטח, מבצע "עופרת יצוקה" שהתרחש בסוף העשור ובו צה"ל נלחם נגד החמאס והגיע להישגים רבים.

עשר שנים, רק עשר שנים והמון המון אירועים ושינויים פוליטיים ואסטרטגיים, שינוי במגמות, מחאות, שביתות, מלחמות, כותרות סנסציוניות ועוד ועוד. מדינה קטנה כמו מדינת ישראל לא יכולה לעמוד בכל אלה, כמדינה גאה וחזקה, ללא חוסנו ורוחו של העם שלנו. אירועים אלו הם פרק בחיינו, אך בעוד מספר שנים יישארו בדפי ההיסטוריה של העם ודורות של ילדים יקראו עליהם בספרים. לעומת זאת, האנשים, הבנים והבנות, הלוחמים שאיבדנו, לא יישארו בדפי ההיסטוריה בלבד. הם חקוקים בליבנו ובזיכרונו לעד. כל אחד מהלוחמים שנפלו הקריב עצמו למען ביטחון העם והמדינה ורוחם היא רוח העם הזה. משפחת מנצורי היקרה, תאמינו לי, שחלק גדול מהאירועים ומהמבצעים לעיל נשכחו מזיכרוני ואם ארצה להיזכר בהם, אצטרך לקרוא עליהם בספרי המורשת. אך דמותם של הלוחמים והמפקדים שנפלו חרותים בזיכרוני יום יום.

לא אשכח לעולם את החיוך המקסים של אמיר, חיוך של מלאך שאומר הכל. ילד עם לב זהב שהצליח תמיד ללכד סביבו את חבריו לפלוגה. אירוע נפילתו של אמיר מצביע יותר מכל על דמותו ועל הערכים שקיבל בבית- חשיבות העזרה לזולת, הקרבה למען האחר תוך סכנת חיים, אומץ לב, גבורה וחברות נאמנה.

זכיתי להכיר אתכם כמפקד וכאדם, משפחה מדהימה, מלוכדת ואוהבת, המחנכת את בניה ובנותיה לאהבת הארץ ולמעשים טובים. לפעמים הרגשתי שאתם נותנים לי כוחות יותר משאני יכול להעניק לכם.

גם מי שלא הכיר את אמיר, אך שמע על גבורתו והכיר את משפחתו, יכול להבין בקלות כיצד הפך לגיבור שהיה. מבטיח לא לשכוח לעולם ולהמשיך לשמור על הקשר איתכם, משפחה יקרה. זו ההתחייבות והאחריות שהייתה ותישאר לי כמפקד הגדוד של אמיר.

אוהב אתכם,

אילן מלכא, אל"מ

המג"ד של אמיר

צעדת אמיר

הצעדה השנתית לזכרו של אמיר ז"ל

לכל הצועדים הידד

יחד, יחד, יד ביד כולנו בלב אחד,
למען אמיר שלנו, כולנו נמשיך ונצעד,
כי עלינו מוטלת האחריות וגם המחויבות
להמשיך בדרך, בדרכו ולתת לחיים ערך
ומשמעות.

יחד כולנו, חיילים, אזרחים, תלמידים
חברים ומשפחה.
פסענו יחדיו באלו השבילים מסביב לקריה,
שאפנו את האוויר הצח, של ארצנו היחידה,
וחיזקנו את אחיזתנו באדמתנו האהובה.
שמחנו ושרנו כולנו,
שמרנו על מורל גבוה למען אמיר,
גאווה הוא בשבילנו.
הבטנו סביבנו, ראינו גלים של תלמידים,
חיילים, אנשים טובים ונוער אוהב.
הרבה, הרבה חברים, שאותך אמיר, לא
שוכחים.

יהי רצון, שנמשיך ללכת בדרכים ישרות
ונהיה רקמה אנושים אחת ומאוחדת לדורי
דורות.

כבר כמה ימים המשפחה שלך מבקשת שאכתוב לך משהו, לאחר המון שנים קשה לי לדבר... לכתוב... והכי פשוט זה לכתוב שמתגעגעים וכו'... אתמול בלילה באת לי בחלום כמו מבקש. מה שהיה בחלום פשוט תיאר את המציאות. אתה מול המשפחה, יש דיבורים, וכשזה מגיע אליך אתה מחייך ואנחנו מחייכים בחזרה והלב כואב מרוב שלא מצליחים להוציא מילה מהפה, אין תקשורת. רק במבט שלך סימנת שאתה מבין לליבנו – כנראה שהבנת שקשה לנו להתבטא... אני לא שוכחת אותך לרגע זוכרת את מה שאהבת, את מה שלא, את כל מה שסיפרת לי ועוד הרבה... היום אני כותבת לך כלילך חיוט כבר נשואה עם שתיים. כולנו התבגרנו, השתננו ואתה תישאר בשבילנו הצעיר לנצח הנערץ על כולנו! כולנו עוד אוהבים ותמיד נאהב תמיד מתגעגעים ונתגעגע עוד הרבה. אבא, אמא, נרקיס ורועי שגם להם אתה חסר מאוד הלוואי והכל היה אחרת והיית פה עם כולנו. והספר הזה לא היה נכתב מעולם... לילך חיוט (דניאל) ציון, חנה, נרקיס ורועי דניאל

יש לי זיכרון טוב ויפה מאמיר: היה ילד, שתמיד היה לו חיוך על הפנים, אוהב לצחוק, אוהב את החיים היינו נוהגים להיפגש תמיד ולשחק בקלפים ברמי, בדומינו, היינו אוהבים להתערב על באגט שווארמה של שוקי, זה היה הדבר שהוא היה הכי אוהב, היינו אוהבים לשמוע שירים של זהבה בן, ביחד עם הדודים והדודות, היינו פשוט אוהבים את החיים. אמיר, אתה תמיד תהיה בזכרוני, עם החיוך על הפנים וטוב הלב שהיה בך, היית ילד מקסים, שכולם אהבו, סבתא שלי וכל משפחתי, אהבו אותך. לקחנו את זה מאוד מאוד קשה, שתהיה נשמתך בגן עדן אמן אוהבים אותך...

לימור אוחנה קרא

אחי

מלים ולחן: אביחי לוי

בית א:

אני יושב לבד בחדר ורואה אותך למעלה
אני יושב לבד בחדר ושואל איך אתה מרגיש
אני יודע מה אמרת ולמי תמיד דאגת
אני זוכר אתה הלכת ועדין לא חזרת

פזמון:

למה לא חזרת לכאן אחי
אני עדין שואל מה גורלי
אני עדין בוכה בשבילך אחי
למה לא חזרת לכאן אחי
אני עדין שואל מה גורלי
אני עדין בוכה בשבילך אחי
למה לא חזרת לכאן אחי.

בית ב:

אני זוכר את מגע ידך ואת הצחוק שבשפתיך
אני עכשיו מתגעגע ורוצה לבוא אליך
אתה עכשיו נימצא למעלה ומלאך שומר עליך
ומכתב יחידי השארת לאמך אשר אהבת

פזמון:

השיר מוקדש לסמ"ר אמיר מנצורי ה"יד
מאביחי לוי חבוז"מ ויצו

דברי הספד לקדוש אמיר מנצורי הי"ד שנרצח בכיסופים -
ז' אדר התשס"ב 19.2.2002 15:55

הספדים נישאו ליד ביתו בקרית ארבע ולאחר מכן המשיך מסע ההלוויה לירושלים. רב העיר הרב דב ליאור שליט"א הספיד את הקדוש אמיר הי"ד

קהל נכבד ומשפחת מנצורי היקרה, אתם גידלתם בן שעבר את מסלול החינוך במוסדות הקריה ואחר כך המשיך בישיבה תיכונית, ומכוח החינוך שהענקתם לו הוא התנדב לשרת בגבעתי כדי להגן על עם ישראל במקומות המסוכנים ביותר, כל כולו היה נתינה למען הזולת ומסר את נפשו למען הצלת חיים של אחרים. לו זכינו היה כל הציבור הקדוש שעומד פה משתתף פה להמשך בניין הבית של אמיר שהיה אמור להשתחרר מהצבא ולהקים בית, ואז כולנו ההורים, מכניסים אותו לחופה, כעת זוהי החופה שאנו עושים לו... זהו קורבן ציבור הוא נפל בשליחות עם ישראל בהגנה במלחמה האכזרית והקשה שמנהלים נגדנו צוררינו הרוצים להשמיד את המדינה על יושביה. במלחמה הזאת, האכזרית והקשה שמנהלים נגדנו צוררינו הרוצים להשמיד את המדינה על יושביה. במלחמה הזאת, לפעמים אנחנו נשאלים מה הפתרון, מה הסוף? אבא של אמיר הי"ד אמר הלוואי וזה יהי הקורבן האחרון כולנו מייחלים הלוואי וזה יהיה - השאלה מהי המסקנה שעם ישראל צריך להפיק מכל אותם מאות החללים שנשפך דמם בייחוד בשנה האחרונה.

אותם היתומים והאלמנות והשכול הקשה שפוקד את בית ישראל אנחנו חיים בדור שההשגחה האלוהית מחזירה לעם ישראל את הכח והגבורה שניטלה מהם בחורבן ולצערנו הרב לא משכילים מנהיגי המדינה לנצל את הכח שניתן בידם להשיב מלחמה שיערה ולהדביר את האויב עד תום, יש כח בידי עם ישראל... צריך לתת לצבא לפעול בתור צבא לנקות את הארץ מהמחבלים את כל כולה של הארץ ללא שום גבולות ירוקים או כחולים. הארץ כולה שייכת אך ורק לעם ישראל ואין דבר כזה - רשות לעוד

רוצים שיהיה להם מקום במקום הזה, והייסורים האלו נועדו כדי לפקוח את העיניים... שעם ישראל יתעורר לגאולתו וידע שהוא עם מיוחד ויש לו מסר מיוחד. אנחנו יודעים שכרגע יש התעוררות ומקווים שלא יהיו מלווים בייסורים קשים... אמיר הי"ד נפל בידי בני עוולה שפלים קטעו את פתיל חייו לא נתנו לו להמשיך והם רוצים להחליש את עמנו. הקהילה שלנו ביחוד בקרית ארבע עברה ייסורים קשים... אבל מכל האסונות האלו הציבור ייצא מחושל ומחוסן גם יחד ויתקיים אצלנו מאמר הנביא: "ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי".

מתוך הייסורים ומתוך הקשיים זה מקשר אותנו יותר ויותר למקום הזה הציבור כל כולו הוא יודע שהוא פה בתור שליחי כלל ישראל לגאולתה של עיר האבות לבל תימסר לידי הרשעים... מהאסונות האלה עם ישראל יתחזק וישאף כח ועוז ואמיר הי"ד כמו שבעולם הזה כל כולו היה נתינה ועזרה לזולת גם נשמתו שצרורה בצרור החיים היא תשפיע ותקרין למשפחה ולקהילה ולעם ישראל כולו את העוז הגבורה להמשיך את אותה הדרך שלמענה הם נפלו... אנו שמאמינים בהישארות הנפש ובתחיית המתים... אין ספק שנשמתו של אמיר שנמצאת בגנזי מרומים תהיה מליצת יושר עבור המשפחה עבור האב והאם, האחיות והאחים לתת להם את המסר להמשיך בחיים... ואנחנו חזק ונתחזק בעד עמינו ובעד ערי אלוקינו ואלוקי קהילות ישראל יקום את דמו של אמיר שנשפך בידי בני עוולה שפלים ודם חבריו ודם מאות הנפגעים שנפגעו בידי בני עוולה שפלים ונזכה שתתקיים בנו בקרוב דברי הנבואה של משה רבינו: "הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכיפר אדמתו עמו"

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים
ויקיץ לגורלו לקץ הימים.
הרב דב ליאור

הרב משה צבי נריה ז"ל

מי יכול לוותר על דמעוניהם
של אבות ואמהות שכולות
שהדבר היחיד שמעורר אותם
שמנחם אותם זאת ההרגשה
בננו נפל במערכה אבל הוא נפל
למען ירושלים
למען חברון
למען הגולן
למען מרחבי הנגב
זה המעורר זה המנחם
זה הנותן כוח לעמוד בסבל
הסבל המלווה עד היום האחרון

"וספדה ארץ משפחות" (זכריה יב, יג) - משפחות רבות מבכות היום את יקיריהם שלא נודע מקום קבורתם. יום זה, ז' אדר נקבע בשל היותו יום פטירת משה רבנו עליו נאמר: "ולא ידע איש את קבורתו" (דברים ל"ד) אמיר, לפחות צער זה נמנע מהוריקן היקרים, עומדים אנו ליד קברך הטרי כל כך ובוכים על מותך. "הבן יקיר לאפרים" מנצורי, אך תרשה לי אפרים, לומר את הפסוק כצורתו המקורית הבן יקיר לי אפרים, גם לי אמיר היה בן יקיר, אפרים, שכן זכיתי להיות מחנך שלו במשך שנתיים "וכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". ילד שעשועים היה אמיר, חבבתי אותו מאד, "על כן המו מעי לו" שבמקום להוביל אותו לחופה ולשאט שם דרשה משמחת - אני נקרא לשאת עליו הספד. אמיר, אתה נקראת לישיבה של מעלה ביום פטירת משה רבנו. אין זה סתם מקרה - מקרה הן אותיות "רק מה". לך אמיר היה ניצוץ מנשמת משה רבנו; משה נבחר למנהיג בזכות אהבתו האין קץ לעמו המיוסר. תחילת הופעתו של משה בתורה הוא גילוי של מעשה גבורה ונשיאה בעול: "ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם" (שמות ב, יא). במה גדולתו של משה? בכך שיצא אל אחיו - שעזב את מנעמי השלטון המצרי, את ארמונה של בת פרעה, כשעתיד מזהיר ציפה לו שם. הוא עשה מעשה גבורה שסיכן את עתידו, כי לא יכול לשאת את החרפה הזאת שאיש מצרי מכה איש עברי מאחיו. גם אתה אמיר, יחד עם המ"פ שלך, לא יכולתם לשבת בחיבוק ידיים ולא נשאתם אדישים לצרת אחיכם. עם השמע היריות, זינקתם מיד אל האויב האכזרי כדי

לחלץ אחים במצוקה.

כמה אחריות כמה אהבה גילית אמיר במעשה גדול זה. לא לחינם אתה נקרא אמיר, שפירושו צמרת העץ, אכן לא רק גבה ממדים היית בגופך אלא בעיקר גדלות הנפש הייתה לך והתקיים בך הפסוק: "את ה' האמרת היום... וה' האמירך היום להיות לו לעם". "ללמד בני יהודה קשת" כך אומר דוד כאשר הספיד את ידיד נפשו יהונתן. יש ללמוד את תורת הקשת - אדם יורה חץ מכאן ותוצאת פעולתו מורגשת הרחק ממקום הירי. אתה אמיר עשית כאן בעוה"ז מעשה גדול של הקרבה עצמית למען הזולת, ותוצאתו רחוקה מאד מכאן - שם בעולם הבא זכית להגיע לגבהים שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתך. צר לי עליך אחיו של יהונתן, נעמת לנו מאוד. אמיר, תפקידך בצה"ל היה קשר מ"פ; בקשתנו היא שתמשיך גם בעולם העליון להיות הקשר שלנו ביננו לבין רבונו של עולם. התפלל על נפשנו כאן: "עד מה ה' תיסתר לנצח, תבער כמו אש חמתך" (תהילים צ'), ובמיוחד התפלל למען הוריקן, אחיך ואחיותיך היקרים, שתמצא להם נחמה גדולה, שתמלא את החלל הגדול שאתה משאיר אחרריך: "היית האור בבית, תחסר לנו מאוד", כך הם מספרים עליך. ואני פונה לממשלת ישראל שאם אחרי שתחרישו לעת כזאת, עליכם לדעת כי "רווח והצלחה יעמוד ליהודים ממקום אחר..." ומי יודע אם לעת כזאת הגעתם למלכות. יהי רצון שהקב"ה יאמר לצרותינו די ויהפוך ימים אלה כבעבר מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב.

ז' אדר ב' תשע"א

מורי ורבותיי התכנסנו כאן היום לומר דברי תורה והתעוררות לזכר יקירנו אמיר ז"ל הי"ד. אמיר ז"ל הקריב את חייו למען עם ישראל ולמען האחר. כיום בדורנו, התנהגות זו של השלכת חיך בעד הצלת חייהם של אחרים טעונה פרסום, הערכה אמיתי וכנה וכדברי הרשב"א שמצווה לפרסם עושי מצווה. כידוע לכם יום פטירתו של אמיר ז"ל הי"ד הוא יום פטירתו ולידתו של משה רבנו המנהיג והרועה הנאמן. כאשר עם ישראל חוטא בחטא החמור של עגל הזהב ופונה אליו ואומר אלה אלוקיך ישראל מעשה אשר לא ייעשה ואין לו לכאורה סליחה. מוצא עצמו משה רבנו מגונן על צאן מריעתו ומבקש מהשם שימחל להם ועד כדי כך הגיעו הדברים שמה אמר לשם שאם אין הוא מוחל לעמו אזי מחני נא מספרך אשר כתבת. כלומר משה רבנו של מהותו ומציאותו היא התורה שעד כדי כך שאפילו הנביא מעיד על התורה כתורת משה. כמו שכתבו זכרו תורת משה עבדי. שמה רבנו היה מוכן לוותר על הכל למען עם ישראל ולמען האחר. ואכן אמיר הי"ד נהג כמו משה רבנו מסר נפשו על קדושת השם ונפל ביום פטירת משה רבנו. ואולם כאמור זה גם יום הולדתו של משה רבנו והדבר מסמל כמו שיש סוף, ישנה גם התחלה חדשה לחיים טובים ולשלום. והנה ברוך השם נולד בשעה טובה ומוצלחת למשפחה היקרה בן, נכד ואחיין יהלי אמיר נ"י. ועל זה אומרים חז"ל שנרפאה החבורה ואכן הילד יהלי אמיר נ"י עבור כולנו הוא התחלה חדשה ורפואה לנפש. ומי ייתן ונזכור לקיים היום יום ז' באדר את שאר המצוות והחוקים הטובים והישרים אשר מופיעים בספר תורת האלוקים. ספר התורה שהנחיל משה רעיא מהימנא.

ת.נ.צ.ב.ה.
דוד כהן

אוהב ומתגעגע
אחיך רועי אלפסי

געגועים

שירו של שרון זריהן

שוב עולים הזיכרונות של אותם ימים
גם עכשיו אני בוכה כמו ילד תמים
אני נזכר מזיל דמעה על כל השנים
שהיית כאן איתי היית בחיים

געגועים לך חבר
הלב כואב לא מעכל

החברים אותך עוד אוהבים ובלים אתה חסר
איך שפתאום ביום הכל נגמר הלב נדם החדר קר
ובליבי לנצח לא אשכח, לא אשכח אותך אח יקר

את האושר מי יחזיר את הזיכרונות
מסתכל בתמונתך ודמעות זולגות
מבקש רק שתזכור שאני אוהב איך
הלכת מבלי לחזור ולמה זה כואב

געגועים לך חבר הלב כואב לא מעל החברים אותך
עוד אוהבים ובלים אתה חסר
איך שפתאום ביום הכל נגמר הלב נדם החדר קר
ובליבי לנצח לא אשכח, לא אשכח אותך אח יקר

תספר לי איך למעלה תספר לי מה אתה מרגיש
אני תמיד חושב עלייך הכל שונה לי בלעדיך
לב כואב לא מאמין
איך נקטפת כה צעיר לגורל אין רחמים
הוא קוטף רק ת'טובים...

אמיר אחיין יקר!

עבר עשור מאז לכתך מאיתנו, נרקיס שכל כך אהבה אותך, ביום שמחתה בגיל 4 הלכת מאיתנו, עם הרבה שאלות שלעולם לא יהיה עליהן תשובות. לבינתיים הזמן עובר ולנו נולד עוד בן שקוראים לו עידו, שכל הזמן שומע סיפורי גבורה עלייך, הוא כל כך רצה להכיר אותך אבל הגורל החליט שיכיר אותך רק לפי התמונות והסיפורים.

אחיין יקר שהשארת לי חלל כל כך גדול שהיית לי חבר ואח יותר מאשר אחיין תמיד סיפרת לי הכל וגם שהציעו לך להתגייס לגבעתי התקשרת אלי כדי להתייעץ איתי האם כדאי? אבל לא ויתרת ואמרת לי ״בני את המדינה הזאת צריך לשרת״.

הסיפורים שסיפרת על רצועת עזה, כמה כניסות וכמה מארבים בהם היית השמות של החברים שרשמת על הקיר בתוך עזה והביקורים החטופים אצלנו בקרית מלאכי עם החברים.

אמיר, ילד שאהב שלום ורודף שלום, רצה תמיד שכולם יהיו מאוחדים למרות כל הקשיים תמיד הפגין שמחת חיים, הכורדית שאהב, השירים במזרחית, והחיוך הכובש, משחקי בית־ר הגדולים, המשחק שהיינו אני אתה ואיציק בית״ר נגד גלאזגו ריינג׳רס חזרנו בטרמפים הביתה לק. מלאכי. היינו כל כך מאושרים אבל התקופה עוברת והגעגועים אלייך אמיר כל פעם חוזרים,

אחי! המורשת שלך לעולם לא תשכח נשרה אותה בלב ילדינו באהבה - היית מלח הארץ. אחין יקר יותר נכון חבר ואח יקר בליבי יישאר לעד זכרך אשאיר אותה גם לילדיי מי ייתן והקב״ה ייתן לי לספר לנכדיי מי היה אמיר בן חנה ואפרים הי״ו מלח הארץ אוהב שלום ורודף שלום

	אוהבים
בני רויטל נרקיס ועידו דניאל	

אמיר הו.. אמיר

היית אביר אדיר ואציל אך בתוכנו בלב השארת פינה חמה פינה שלעולם לא נשכח, ולא תרחק אהבתנו אלייך ובתוכנו אתה הראשון ולא אחרון אתה תמיד איתנו גם מלמעלה עכשיו אתה האחר אתה המלאך ששומר עלינו מכל רע. אמא ואבא מחכים לראותך כל דקה וכל שניה יש פעימה בליבנו וגם אכזבה בתוך אהבה שלא עוזבת וחודרת לנשמה... אם רק היית נותן לנו עוד פעם לראות אותך כמו פעם, צוחק ומחייך לעולם כמה שזה היה מושלם ומאיר לנו את העולם... אז תן לנו עכשיו מלמעלה תפילה שתשמור עלינו שתאיר דרכנו, אתה אחינו

ומר היה גורלנו להיות כאן בלעדייך ומהשמיים תאיר שם פי שניים כמו העיניים שהיו זוהרות, מחייכות לעולם.

אוהבים אותך לעד ולא נשכח אותך לעולם מנשה זמירה מנצורי והילדים.

אמיר נשמה שלי

כל כך הרבה שנים עברו אך תמיד תמיד אתה חסר לנו. שנה עוברת ועוד שנה עוברת אך תמיד תמיד אתה חסר לנו השארת כאן משפחה אוהבת וכואבת שכל כך אהבו אותך והרגישו בכ הילד המיוחד של המשפחה אמיר שלי נשמה יקרה שלי יודע אני ששם למעלה אתה שומר עלינו שומר על אמא על אבא ועל האחים שלך וכמובן על האחיין שלך שכל כך רצית לראות ולא ראית. אמיר שלי כל אזכרה שלך, כל יום זיכרון זה כאילו קרה לנו היום את אותו הלילה הארור אני תמיד אזכור תמיד יישאר בתוך ליבי ונשמתי עד יום מותי האחרון. אמיר שמור נא עלינו ותתפלל בעדינו ובעד אמך ואביך וכמובן על האחים המיוחדים שיש לך.

שלך באהבה דודך האוהב אפי.

אמיר, קשה לספר עליך בלשון עבר

כולם מספרים על גובהך התמיר וההולם פניך היפות, החיוך המקסים והכובש שלא מש מפניך שמחת החיים שהיית בך. הסיפורים שהחברים מספרים עליך זה להרגיש אותך חי ונושם איתנו.

הצבא היה הכל בשבילך, אף פעם לא התלוננת תמיד אמרת הכל בסדר גמור אל תדאגו לי.

״מי שחלם גבעתי״ מסייעת רותם הייתה גאוותך את החדר קישטת בדגל הפלוגה, היית הקשר של הפלוגה דאגת לכולם. היית סמל לאהבה ואחדות, השנים שהיית בצבא עם החברים זו משפחה שנולדת מחדש איתם מסייעת רותם משפחה מנצחת.

איך נפלו גיבורים כתבו עליכם, המפקד מור אלרז והקשר אמיר שהרימו את המורל לכולם ולא חשבו על עצמם. נתנו לחיילים תמיד לחייך ולשיר שירים.

המלאך הפרח של המשפחה נקטף, גדלת בקרית ארבע להורים עם ערכים, ומהערכים שרכשת מההורים העברת לכל אחד ואחד שהכרת, תמיד אמרת להורים תדאגו לעצמכם לא רק לילדים.

ההורים האחים והאחיות חיכו תמיד לבואך כדי שתמלא את הבית בהומור שלך.

בבית סבא תמיד היית נוהג לבוא ולבקר וגם לנשק ולומר שלום לפני שאתה חוזר לצבא, בכל בית של הדודים והדודות נהגת לבקר ולכבד כל אחד ואחת.

היית מודל חיקוי לכל האחיינים והאחייניות, השירים שאהבת, קבוצת הכדורגל. לבוש וכל מיני תחביבים. הכל נראה לנו כמו חלום רע, קשה לנו לעכל שלא נתראה יותר, אנו חושבים שתבוא ותכנס בכל רגע.

גם בחג חיכינו שהדלת תפתח ותפתיע אותנו כמו תמיד עם החיוך הנפלא שמילא את הבית. אבל זה לא קרא והיה לנו קשה מאוד.

אמיר, אנו גאים בך שנפלת ״גיבור״ באומץ לב הסתערת כדי

להציל נפש יהודית ונפלת על קידוש השם.

המכתב שהשארת בספר התהילים מראה את הביטחון,

האומץ והאהבה למדינת ישראל שהייתה בך.

אמיר, אתה מלאך בשמיים תתפלל למען המשפחה שימצאו

נחמה ויהיו חזקים וגם למשפחת פלוגת רותם שיהיו חזקים

ויהיו עם מורל גבוה כמו שתמיד רציתם ושלא יהיו עוד

אבידות בנפש ותבקשו רחמים על העם והארץ.

”לנצח נזכור אותך תמיד” אתה חסר לכולם. ריק בלעדיך.

כולנו כואבים, אוהבים ומתגעגעים.

יהי רצון שהקב”ה יאמר לצרותינו די ויהפוך ימים אלה כבעבר

מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

	חיים שלי אוהבת עד בלי די נפגש כשהמשיח יבוא
	דודה ציפי

אמיר היקר

ניתנה לי הזכות להכיר משפחה מקסימה, נעימה, ערכית ומיוחדת, חמה ומחבקת. לצערי ההיכרות נעשתה בדרך שאינה-דרך, האסון הנורא מכל שפקד את משפחתנו ואת משפחתכם אמיר, הנפילה של מור ושלך – יחדיו. לפני כן לא הכרתי אותך ואף לא ידעתי את שמך.

ידעתי שיש למור פקידה, נהג וקשר – לא יותר מכך. מור מעט בסיפורים ובתיאורים ואני כאם לא לחצתי שיספר, תפקידי היה לעודד, לאהוב, לתמוך ולחזק.

ביום שני ז' באדר תשס"ב 2002 שמעתי לראשונה את שמך אמיר – מכאן ואילך התוודעתי לדמותך ולסיפורים הרבים ששמעתי אודותיך, כמובן שגמעתי בשקיקה רבה כל מילה ומילה. הבנתי מדוע מור בני – בחר מכולם דווקא בך כקשר. – האדם הקרוב למפקד, נאמן, מסור, ממלא את התפקיד בצורה הטובה ביותר, דואג, ואכפתי כי קשר בא מהשורש

ק.ש.ר – קשר משהו חזק שקושר אתכם יחדיו. היום לאחר ההיכרות העמוקה עם בני ביתך אמיר והמבטים הארוכים בתמונתו של מור ובתמונה שלך המונחת לידו, אני מבינה מדוע הפור נפל דווקא בך ולא בחייל אחר. אמיר יקר – כמה שאתם דומים, במבט, בחיוך בשיניים הצחורות – ניתן לראות את שמחת החיים והטוב שנשקף במבטך – מה הפלא אם כך ששמעתי על היחסים המופלאים ביניכם – דאגת שיאכל וישתה, שינוח.

שמשת למור כמו אח, מן דאגה הדדית, מיוחדת – כמו משפחה אמיתית – רציתי שתדע שכך היום אני ובני משפחתך. וככל שההיכרות מעמיקה יותר. אני מבינה מהיכן קבלת את החינוך המיוחד, את הנתינה הרבה שהייתה בך, שהרי לא סתם חרפת את נפשך יחד עם מור להציל חיים של אחרים, תאמתם כל כך והשלמתם זה את זה, כמו דוד ויהונתן, אמיר רציתי שתדע שככל שאני שומעת יותר ויותר בשבחך, אני גאה בבני מור שבחר בך. היחסים ביניכם העצימו אצלי את ההוכחה להיותך ראוי מכל, שהרי בחייכם ובמותכם לא נפרדתם!

אמיר – נוח על משכבך בשלום – ואנו ננצור את זכרכם לעד, בטוחני שגם בשמים אתה ומור יחדיו – מבטיחה להיות חלק ממשפחתך ולנצור את דמותך ואת דמותו של מור יחדיו.

	יהי זכרך ברוך!
	נורית אלרז.

משפחת מנצורי המקסימה

אנו, נוער כפר דרום הגענו היום כדי להצדיע לבנכם אמיר הי"ד שמסר את נפשו והסתער בחירוף נפש על מרצח אכזרי שירה לכל עבר ופגע באזרחים וחיילים שנסעו על הכביש. לצערנו, לא זכינו להכיר את אמיר.

אך במותו לימד אותנו מהי גבורה.

רצינו לספר לכם, שבכפר דרום – ישנו שלט שבו כתוב:

”על המפקד להיות דוגמא חיה של – גבורה. עצה ותושייה”.

לאחר הרצח של אמיר ומור השם יקום דמם.

השלט הזה ברור לנו הרבה יותר,

וחורט בליבנו את הגבורה בה הם לחמו,

אנו נוער כפר דרום רוצים מאוד

שתגיעו ליישוב, ותראו על מה בנכם אמיר הי"ד נפל בגבורה.

ישובנו הוא ישוב שיודע הרבה צער ושכול

ומשפחתנו המורחבת כפר דרום

מקבלת אתכם בהרבה חום ואהבה

אנו רוצים מאוד לשמור איתכם על קשר.

ושבעז"ה לא נדע עוד צער ושכול

”המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים”

	באהבה רבה והמון הערכה.
	נוער כפר דרום.

אמיר שלי

הנה עוד שנה עברה חלפה לה ואני כבר בצבא אני זוכרת איזה שמחה הייתה כשהיית בא אלינו לביתנו. חייל כ"כ גבוה, צנוע וקורן אור פשוט מלאה. הייתי כ"כ מתרשמת ממך ומאיך שהיית אוהב את הצבא ואת המדינה שלנו והייתי חושבת שכשאני אגדל גם אני אהיה כזאת. תמיד עולות בי מחשבות והיום הנורא שאותו לא אשכח בחיים, היום שבו הודיעו לנו שאתה כבר לא בחיים אני הייתי אז רק בת 9.5 ועדיין לא הבנתי מה קורה סביבי וככל שעברו השנים התחלתי להבין שכבר לא תבוא אלינו יותר. אבל הזיכרונות אינם מרפים והזמן אינו מעלים את הכאב. אני מתבוננת תמיד בתמונתך שבתוך כיס המדים שלי וזה

גורם לי להרגיש חזקה ושאתה קרוב לליבי אמיר שלי.

תשמור עלינו שם מלמעלה תחזק אותנו ברגעים הקשים

תתפלל בשבילנו שתמיד נהיה מאוחדים ויהיה אור ושמחה

בביתנו.

	אמיר שלי!
	אח יקר שלי תמיד היית ותישאר אח בשבילי פה אני מצדיעה.

	נרקיס אשר.
	

דברי פתיחה

פתחנו בשיר תודה לה' שזכינו וסיימנו את המידות הסיפוריות בחומש בראשית. השנה החלטנו להקדיש את מסיבת סיום חומש בראשית לעילוי נשמתו של אמיר מנצורי הי"ד. שנפל יחד עם מפקדו בציר כיסופים בהסתערו על מחבל מתאבד. אמיר הי"ד מאוד אהב את הצבא ושירת במסירות נפש בחטיבת גבעתי. הוא גדל במוסדות החינוך בקרית ארבע גן, יסודי וחטיבת ביניים. הגן אליו הוא השתייך הוא הגן שלנו כאשר הוא עוד היה גן חובה. זוהי למעשה איזה סגירת מעגל.כתושבי עיר האבות אנו משתדלים ללכת בדרכם של האבות שכן, הם סמלו את עמודי התווך של העולם כמו שנאמר כבר בפרקי אבות על שלושה דברים העולם עומד על התורה – על העבודה ועל גמילות חסדים. התורה – יעקב שהיה איש תם יושב אוהלים. עבודה – יצחק עצם העלאתו לעולה תמידה אברהם – גמילות חסדים. אצל אמיר מנצורי הי"ד ניתן היה לראות בבירור את ההליכה בדרכי האבות.

את אהבת התורה. שחלקה הקטן בא לידי ביטוי בסיפור הבא. לקראת בר המצווה כנהוג ישב אמיר ללמוד את פרשת השבוע שלו עם טעמים ואחרי שהוא סיים ללמוד הוא גילה שבעצם הוא למד במקום את חיי שרה את וארא למרות הקושי, הוא בשמחה מתוך אהבת התורה ישב ולמד שוב ובזכות הלימוד הוא הפך להיות בעל קורא בבית הכנסת של הישיבה בה למד. גמילות חסדים בכל פעם שהרוויח כסף – תרם חלק מהכסף לבית הכנסת בו הוא התפלל.

כחייל, תמיד משך את החלשים ועזר להם במלוי המשימות ועוד דברים רבים שהראו על מידותיו שנלמדו מהאבות. באסיפת הורים בתחילת שנה בקשנו שיברכו את הבנים ללימוד התורה.

אני וילדי הגן הלכנו גם לרב העיר הרב דוב ליאור שליט"א לקבל ברכה נוספת על ברכתם. ועם כל הברות תכננו כבר לצאת לדרך, ובכך עיתים לתורה קבענו וללמוד מבראשית מיד התחלנו, ובברכת לעסוק בדברי תורה פתחנו ובשמחה של לימוד ואהבת התורה למדנו. ומה למדנו בחומש בראשית? למדנו לפי הסדר את כל היחידות הסיפוריות בצורה מעניינת וחוייתית.

וכאש סיימנו חזק חזק נתחזק אמרנו. והתחלנו לסכם על פי נושאים שנמצאים לאורך כל החומש. ארץ ישראל, חלומות, רעב, ברכות, מערת המכפלה ואפילו מספרים.

ולא תאמינו כמה שהילדים יודעים ומפתיעים.

יחד עם הילדים החלטנו שאנו רוצים לחגוג את הסיום ולצורך העניין הזמנו אתכם ההורים.

נאחל שכולנו בע"ה נמשיך בדרכי אבותינו בגמילות חסדים בלימוד תורה ובעבודת ה'.

הגנת פנינה פוירקר.

אמיר

לדבר, לספר עליך בלשון עבר כה קשה, קשה מאוד יום, חודש, שנה ועוד שנה חולפת וקשה להאמין שאתה לא איתנו.

איבדתי אחיין וחבר יקר בחור משכמו ומעלה. מהגיוס שלך שסבא אמר שזכינו לגייס את החייל השביעי בבקרים שלך בבית סבא היית חייב לבוא ולבקר אותנו תמיד אפילו לדקה להגיד שלום.

הגעגועים לימים שהיינו יושבים בחדר בלכתך לבסיס וגם בבואך חזרה שיתפת אותנו בחוויות שלך ותמיד סיפרת רק דברים טובים בחיוך ושמחה לא התלוננת אף פעם שקשה לך גיבור חייל שלנו.

שיחת הטלפון האחרונה שלך מהדהדת תמיד אצלי רצית לשוחח עם כל אחד שהיה בבית והתנצלת שאתה מצטער שאתה לא מגיע אלינו כי אתה חייב להיות שבת עם ההורים. בכל פעם שיצאת לבלות עם חבריך בחזור נקשת לי בחלון חדרי לפתוח את הדלת

ביום הבשורה המרה.נקשת לי בחלון אך גופי לא נתן לי מנוח אמיר מאז שהלכת שמחת חיינו אבדה

כל חג כל אירוע משפחתי אני מאמינה שאתה מסתכל עלינו מלמעלה ושמה בכל שמחה איתנו אך לנו חסר חסר ממשית ורגשית וזה אתה אמיר.

כואבת ומתגעגת יעל.

אנא אלי

עשה אותי כלי לשליחותך במקום שבו מקננת שנאה תן לי לזרוע אהבה. במקום שבו עלבון – סליחה במקום שבו חושך – אור במקום שבו עצב – שמחה אדון העולם.

אנא אלי עשה אותי כלי לשליחותך

אלוקים תן לי את השלוח להשלים עם שאיני יכול לשנות. אנא תן לי את אומץ הלב לשנות דברים שביכולתי. ואנא תן לי את החוכמה להבחין בין אלה לבין אלה.

אולפנית טבריה

אולפנית טבריה

דברים לזכר אמיר הי"ד /מזל אהרוני

הגענו חדשים לקרית ארבע מעפולה ולא הכרנו אף אחד בקריה את משפחת מנצורי היקרה הכרנו בבית הכנסת והקשר התחזק כשעברנו דירה לבניין 7 שבאזור מגוריהם הישן. התארחנו אצלם והם אצלנו בשבתות וביקורים בימי חול. הילדים גדלו ביחד שיחקו כדורגל ומשחקים אחרים,את אמיר ז"ל הכרתי כילד יפה תמיר וחייכן החברות העמיקה והפכה כמשפחה ראיתי איך הוא גדל מבית הספר תיכון עד הצבא

מילד הפך לגבר רציני ועדיין כולו חיוכים. אני זוכרת בשבת לפני שאמיר נפל בקרב בכיסופים קפצנו למשפ' מנצורי ראיתי את אמיר עם קרחת התיישבתי לידו בספה. אף פעם לא העזתי לנשק או לחבק אותו א. מפאת צניעות. ב. מפני שהיה גבוה ממני בכמה ס"מ ובאותה שבת ליטפתי לו את הראש וחייבקתי אותו כמו בן. אמרתי לו מה אתם אוהבים בקרחת הוא כרגיל חייך ללא מילים. אין לי מושג מדוע התנהגתי כמו שהתנהגתי אולי איזו יד נעלמה כיוונה אותי לחבקו חיבוק אחרון לומר שזו הפעם האחרונה שאני אראה אותו זו מין פרידה שכזו.

ואז באה בשורת האיוב. וכמובן אין לתאר את הכאב של כולנו. ולמשפחת מנצורי נאחל ניחומים מהשמיים ובעז"ה תראו רוב נחת ושמחה מכל המשפחה מאיתנו האוהבים משפ' אהרוני קרית ארבע.

אולפנית טבריה

טבת תשע"א (בעז"ה זו גם תהיה שנת הגאולה)
משפ' מנצורי

הזמן לא עוצר מלכת והשנים חולפות ביעף ואמיר נשאר במקום, אמיר נשאר בזיכרונות צעיר, תמיר ויפה עם חיוך ענו ומקסים.

אני בחרתי לבנות את ביתי כאן בקריה ולכן מידי פעם עולות בי זיכרונות שמלוות אותי במקומות בקריה כשאני הולכת אם זה בדשא ליד הבית הישן שלכם שם אני נזכרת איך אמיר היה משחק עם אחים שלו כשהיו קטנים כדורגל או בספסל מעל התחנה אני נזכרת איך היינו יושבים בערב שבת עם השבט וצוחקים עד שהשכנים היו צועקים..., אני נזכרת בו וביוסי איך היו מסתלבטים אחד על השני מי יותר "כורדי" אני נזכרת בתחנה בימי ראשון כאשר אמיר וטל כאשר היו בצבא

חיכו לאוטובוס ושם קצת התעדכנו במה שעובר אחד על השני, אני נזכרת כשאני עוברת ליד המדורגים (כן, בדיוק במקום שבו אתם גרים היום...) איך הרבה לפני שחשבו לבנות אותם היינו עושים שם בלי סוף קומזיצים ו"על האש" עם שש בש וכמובן כוס תה שאמיר היה שותה באדיקות. ובכלל את השטויות שכולנו היינו עושים... כשחושבים על זה קצת קשה להבין איך אמיר ויוסי שהיו חברים כל כך טובים ועם תכונות כל כך דומות (שמחת חיים, "לארג'ות" ענקית, מלאי שמחה, חום והאהבה ומשפחתיות שהייתה מס' 1 אצלם וכמובן הכיבוד הורים הכל כך מדהים...שמהם כל אחד צריך ללמוד, אה וכמובן שניהם היו כורדים...) איך הם נלקחו כל כך צעירים ובנסיבות כל כך קשות והשאירו חלל כל כך גדול אצל כל כך הרבה אנשים.

תכלס נסתרות הן דרכי ד' ואת דרכיו אנחנו הקטנים ממש לא מבינים אך גדולים ממני כבר אמרו "תמים תהיה עם ד' אלוקיך" וברור לי שבסופו של דבר הכל הוא תהליך ולכל דבר יש מטרה.

והיום אחרי כל כך הרבה שנים תדעו שלא שכחנו- את אמיר אנו תמיד זוכרים!!!

אני מאחלת לכם ובאמת מכל הלב שתדעו הרבה שמחה אושר ונחת.

תיטי.

שבט אמונה.

ילד חייכן

אמיר היה ילד חייכן אוהב לצחוק ולהצחיק את כולם היה ילד יפה תואר ילד שאהב מאוד את המשפחה והיה מחובר אלינו בצורה מיוחדת עם השנים שחלפו הוא אהב לבוא לבית של סבא וסבתא היינו נוהגים לשחק במשחקים שהוא אהב מאוד כגון דומינו כדורגל ביליארד ואהבתו היית ביתר ירושלים בשבילו זאת היית חוויה ללכת איתנו למשחקים

של ביתר ירושלים למשחקים ושהתגייסת לגבעתי ונהיית קשר ממ"פ אהבת מאוד את תפקידך ומילאת אותו באמון אהבה ואמונה תמיד היית אהוב על כולם מספורים של חברך ליחידה וממפקדיך היית מצטיין בכל החיבור ביני לבין אמיר ז"ל היה חיבור מיוחד אהבה ללא גבולות אחיין אהוב שמח ומיוחד במינו אני והא היינו אוהבים להסתלבט על כל העולם אמיר אהב לבוא לעבודה שלי מיום שהתגייסת היית במחשבותי דאגתי לך ותמיד בדקתי שהכול בסדר איתך ואתה מרגיש טוב עד לרגע שהגיע הבשורה המרה אני לא ישכח את אותו הלילה שנקשו בדלת ואני פתחתי וראיתי את קצין העיר ואת יונתן אחיך מולי והייתי בטוח כרגיל שהגעת לישון כמו תמיד וטעייתי אני עדין לא מעכל ולא מאמין ולא מפסיק לבכות אני רוצה לספר לך דברים אבל זה לא אפשרי אני מאמין שאתה רואה ויודע הכול מלמעלה באותו הלילה היית לי תחושת בטן לא טובה שמעתי בחדשות על הפיגוע וכאילו משהו עצר אותי מלהתקשר אלייך ואני תמיד היית מתקשר ואני עדין לא מבין למה לא התקשרתי הייתי אמור לרדת לאילת ולא ירדתי בסוף בגלל התחושה שלי לפעמים אני מרגיש אותך לידי אני מתגעגע לחויות שהיה לי איתך אני לא ישכח אייך היית אוהב לאכול את השאוורמה שלנו אני כל הזמן ניזכר בך ולא מעכל אייך אתה לא איתי לא אשכח אותך לעולם.

אני ניזכר אייך היית אוהב לרקוד ולשמוע שירים בכורדית ולשמוח אתה ואיציק הייתם ממש כמו שתי אחים תאומים היית חלק חשוב בחיים שלי ואתה חסר לי שאני ואיציק נוסעים למשחקים של ביתר אני מרגיש אותך לידי .

איציק עוד מעט מתחתן ואני לא מצליח לדמיין שאתה לא תהיה בחתונה אני מדמיין אותך שהיית יכול להיות נשוי כבר ועם ילדים אולי. ביום הזיכרון שהוא יום קשה במיוחד לנו בערב תמיד יש חג למדינה ואנחנו תמיד מתקשים לשמוח באותו לילה כי זה קשה לנו אני תמיד בוכה וניזכר בך שאתה לא נימצא לידי

אמיר אוהב אותך אתה חסר לי דודך ניסים.

געגוע לאמיר הי"ד

געגוע רק געגוע עמוק אינסופי לראות אותך שוב ולהביט בעינך הנוצצות ללטף את ראשך ולחבק הזמן אינו מרפא דבר רק מחדד את האמת ומטיח אותה מבפנים וכבר לא נותן ללב להתנחם בגעגועים .....
אולי תכף תשוב

אולי פתאום תדפוק בדלת ותתיישב אל השולחן עייף ומתגעגע ויום אחד בלי התראה מוקדמת מבין הראש את מה שהלב מסרב לקבל את הגעגוע הזה שכבר לא יסופק לעולם ומחסור מתעצם והחלל גדל והמחשבות מפנות מקום שהגעגוע יפסק שאפשר יהיה להביט בך ולראות שוב את החיוך שלך ואז להירגע אפילו לדקות ספרות אפילו לרגע אולם ככל שחולפות השנים וככל שהזיכרון מתכה עוד ועוד הגעגוע רק גובר וכבר אין כעס אין כאב רק געגוע טהור געגוע לנוכחותך ולשלוותך ולימים שלפני הכל לרגע אחד נטול געגוע

ת.נ.צ.ב.ה.

מתגעגעים זוכרים ולא שוכחים

דודה אביגיל ודוד כהן

והילדים

בס"ד 02/2/22

אמיר יקר

איך אפשר להגיד ז"ל...

עלית לשמיים כמו מלאך, כך פתאום.

אין מילים להתנחם בהיעלמותך הפתאומית.

אם משהו יכול לעזור ולסייע באובדן הקשה זו המשפחה שהשארת.

האחים המקסימים, יראי שמיים ודרך.

אמא צדקת, אשת מעשים טובים ועזרה לזולת.

אבא ישר דרך, צנוע וענו.

אחיות נאמנות, מנומסות ואוהבות.

בהם אולי נוכל במעט להתנחם.

יהי זכרך ברוך.

שכון למעלה במנוחה ובשלווה

תתפלל ליד כסא השכינה

שמעט יהיה טוב ושקט לעם ישראל.

דליה אסרף (מנצורי)

בשם משפחת אסרף,

דרור נורית והילדים.

אמיר

יבשו הדמעות ואין יותר על מה לבכות .

אתה שם ואני כאן .

קשה בלעדייך נעלמת בין רגע .

היית איתי בקולות בצלילים , עכשיו אתה איתי בחלומות הקסומים .

אני עדיין שומעת אותך , צוחק , נרגז , מאושר , אבל עכשיו איני שומעת כלל .

פנייך מביטות בי מבעד לעיתון בחיוך מלא .

שומעת כיצד אתה הוגה את שמי במלעיל .

ויותר מזה איני שומעת דבר

מתגעגעת אלייך .....הדמעות זולגות מעיניי ללא מעצור, בכל רגע ופנאי .

הנך נמצא במחשבותיי ללא הרף , מבקשת ממך ..חזור אליי ...אל תלך .

אבל אתה, עדיין לא בא ואני עדיין כאן מחכה .

חנה

לאמיר חברינו "הכורדי"

דברים רבים אתך עברנו-
טובים - רעים,
שמחים - עצובים,
קלים - קשים,
פשוטים - מסובכים,
ועל חלקם פה כתבנו ...
אתה זוכר :

איך בית"ר לקחה אליפות,
ולפני כשבועיים הנבחרת הפסידה.
איך הייתה שר במזרחית,
מילים ומנגינה שלנו אותך הזכירה.
איך היית כל - כך גבוה,
שקומתך על כולם התלה.
אתה זוכר :

איך בבר - מצוה שלך מאושר כה היית,
על ששימחתך אותנו הרקידה.
איך התאונה אותך הלחיצה,
ובבי"ח כאבי השרירים את האחיות
הצחיקה.
איך לפעמים מריבה איתנו אותך הרגיזה,
אך החברות בנינו תמיד השלימה.

אתה זוכר :

איך בקריית ארבע אייתנו גדלת,
ואצל קרובך בקריית מלאכי לבלות שמחת..
איך ל- גבעתי בריצה התנדבת,
ואת רוב שרותך בעזה העברת.
איך על ה-A3 מהר הזדכתה,
ואת ה - "מטולון" של קשר ה- מ"פ בגאווה
לנו הראת.

תמיד נזכור :

את התקרית בכיסופים שממנה לא שבת,
ואת ארון הקבורה שבתוכה שכבתה.

לא נשכח :

את הרעות והחברות שלנו תישאר!

בגעועים עזים

מחברך הטובים - שלעד אותך נזכור

טל אוסדון

איתמר שקד

ללוחם הגדול מכולם – 20/2/2002

אמיר היום אנו כולם כואבים על אובדנך אני רושם את הדברים הללו וכולי חנוק מדמעות אבל על דבר אחד אני יכול להגיד תודה לאלוקים שהוא נתן לי להכיר אדם כמוך. אדם טוב, אדם שאהב לעזור לכל אחד לא הייתי יכול להכיר בחור טוב ממך.

אני רק יכול לקוות עכשיו שאתה תשמור על כולנו מלמעלה.

אנחנו כולנו מתגעגעים לצחוק שלך ולכל השטויות שהיינו עושים יחדיו ותמיד אתה תישאר בזיכרון שלנו לא נשכח אותך לעולמים אוהבים אותך כולם.

תומר דיין

לאמיר

הידיעה הזאת פגעה בי זה בא בבום היית הראש של הפלוגה תמיד רצית להיות ראשון לכל האירועים תמיד שמעו אותך בקשר משתלט על כל העניינים אהבנו אותך ולא נשכח אותך לעולמי עולמים אוהבים אותך חיילי פלוגת מסייעת רתם, ואני בפרט זיו שלום להתראות חבר שלך זיו שלום.

ח' אדר ה-תשס"ב

אמיר

כשטיילת בשבת לפני שבועיים עם טל אוסדון ופגשת את בני אחי שאלת אותו איך תוכל לחתום קבע במג"ב. ואני במקרה הייתי שם וראיתי אותך מלא אור ושמחה ומלא בהתלהבות רק כדי להמשיך לתרום, לתת עוד ממה שאפשר לתת...

ביום ראשון יום לפני שנעלמת ראיתי אותך באוטובוס מקרית ארבע לירושלים ויום אחרי כבר שמעתי ולא האמנתי "ההרוג השלישי בפיגוע בכיסופים סמ"ר אמיר מנצורי בן 21 מקרית ארבע" – לא האמנתי.

דווקא אמיר שכולם ראו אותו היה להם אור בעיניים ועכשיו... כולם המומים ולא מאמינים.

אמיר, אני מקווה שתשמור עלינו מלמעלה ובמיוחד על המשפחה, שאתה חסר לה כ"כ והיא כ"כ אוהבת אותך.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

אושרת חכם.

אמיר

כשאני אזכור אותך, זה תמיד יהיה עם השכפ"ץ הקרמי, עם הציוד קשר, עם הקסדה על הראש, מוכן תמיד לקפוץ לג'פ. אני אזכור את תקופת נצרים כשהיינו ביחד בחפ"ק ותמיד הרמת את הג'יפ בשירים ובמורל. איך התווכחנו עם מור ז"ל כדי שייתן לנו לעשן בג'יפ, איך בסוף הוא הסכים (מי יכול להתנגד לך?) כולנו כואבים וזוכרים אותך מחייך. תמיד מחייך לא מעכלים איך אדם כל כך חי יכול למות.

זוכר תמיד. קובי ממן.

אמיר

תמיד עם החיוך הכובש שלעולם לא מש מפניך. בלתי נתפס לכתוב עליך בזמן עבר – אדם עם כל כך הרבה שמחה וחיים.

אני זוכר את הסירורים המשותפים שלנו על גבול לבנון ואיך לילה אחד דיברנו גלויי לב וסיפרת על חייך הפרטיים ביותר.

תמיד פיך וליבך שווים.

אזכור את המילה הטובה שהיית נותן כשהייתי חוזר ממארב ארוך ומייגע, את העידוד והטפיחה.

קשה לעכל איך אדם כמוך שהיה המרכז בכל מקום ובכל דבר שעשה יכול למות.

זוכר תמיד, קובי חיון.

אמיר

בתור חייל חפ"ק שבאמצע מסלול הגעתי אליכם ישר הבחנתי בדמותך הגבוהה, התמירה ובחיוך הנצחי שלך. בלטת באופן חריג במחלקה. בטוב לבך בשמחת חייך. היית דמות מובילה בפלוגה, בכלל שבית את כולם בחיוך שלך ואותי מ"מ צעיר שרק הגיע לגבעתי מצנחנים ועדיין לא יודע מה נפל עליו.

אהובי למדתי ממך המון על שמחת חיים ועל הקרבה עצמית לטובת אחרים. מי ייתן ולא נדע עוד צער.

שגב לב רן

מ"מ 3 לשעבר

אמיר

הגעתי לפני חודשיים וחצי לגדוד רותם ובביקור הראשון שלי הפלוגה שלך נכנסתי לחדר מפל"ג. הסתכלת ושאלת את מתן – מי זה? אז עניתי – אני שימי הקשר"ג החדש, ומאז תמיד היית בא אלי למכולה עם החיוך הרחב שלך, ואני הייתי אוהב לבוא למסייעת ולהיכנס לחדר מפל"ג ולשבת איתך. אני מכיר אותך אומנם חודשיים וחצי אבל זה הספיק לי בשביל להיקשר אליך. אני זוכר איך

כל פעם שהייתי קצין חמ"ל ואתה היית עם מור המ"פ בשטח היינו מדברים בקשר וצוחקים וקובעים שתבוא לגדוד. יש דברים שלא שוכחים אצל אנשים ואצלך היה משהו מיוחד וזה החיוך שתמיד היה על פניך בלי הפסקה. אמיר היקר, תשמור על המשפחה שלך מלמעלה ואני מבטיח לא לשכוח אותך.

משימי, הקשר"ג.

למשפחת מנצורי – היו חזקים.

אני תמיד זוכר את אמיר צוחק ושמח ותמיד חברים מסביבו. אני לא אשכח איך היינו מסתכלים על משחקים של בית"ר ותמיד בריצות בצבא הוא היה ראשון כל כך חזק תמיד מוביל אותנו קדימה, אמיר נבחר להיות קשר גם במסלול אחרי הטירונות, וגם בפלוגה המסייעת כי היה חייל טוב ומוביל, הערצתי אותו את אמיר ואהבתי אותו.

רועי רז

ורונן אברמוב

מסייעת רותם

מנצורי!

כמו תמיד, מנצורי לא אמיר ולא מנצור (מה אני דרוזי עשית אותי?!)

מה אפשר לכתוב? מה אי אפשר לכתוב? נראה כאילו עוד דקה תיכנס בדלת – תשאג יאללה הכל יחזור להיות כמו שהיה פעם.

תמיד מחייך, תמיד מבסוט.

נפלת, כמו לוחם, כמו שלוחם צריך ליפול בלי להסס יצאת החוצה והסתערת.

קשה בלעדיך, קשה, זוכר איך סיפרת לי ביום ראשון בתחנה המרכזית בירושלים שאיבדת את הספר תהילים הקטן שלך? זה לא יאומן!...

לפעמים אני חושב, למה לא החלפתי אותך בחפ"ק. תמיד כשביקשת – אמרתי כן, עם קצת צחוקים וקטעים כאלה ואחרים.

נראה הכל כל כך מוזר עכשיו – החיים בלעדיך. תמיד במקרים כאלה יום יומיים אחרי הכל, פתאום כולם שוכחים – אבל שתדע, לעולם לא נשכח. תמיד נזכור, תמיד נבקר את ההורים שלך והמשפחה שלך שכל כך אהבת. אתה בטח יושב לך שם למעלה בשמיים, מסתכל ומשגיח עלינו מלמעלה, וזה כל כך לא מובן ולא נתפס – מנצורי!?! תמיד היית מסתדר איכשהו, תמיד היה לך מזל...

איך שתמיד הייתה מתעצבן כשמור היה נרדם בג'פ, תמיד צוחק ומחייך. והשש בש שעברנו עליו כל כך הרבה ועשינו כל כך הרבה טורנירים ותחרות שכולו היה מכוסה בכתובות שלך, שכתבת, איך שהגיע השש בש, חדש ונקי, אתה והחופל תפסתם טוש והתחלתם לקשקש עליו – יאללה, ווחיט זגורי, רסמי וכול המילים שתמיד היית אומר, וכל השמות של חברי המפל"ג וממש, קצרה היריעה מלהכיל הכל...

אז עכשיו, שם למעלה, בקש רחמים על העם, על הארץ, על המדינה, שיפקחו עיניהם של מנהיגינו. תמיד תישאר בלבבנו. תמיד. תמיד

אוהב ומתגעגע. מתן משקד"ם מסי

לאמיר!

אמיר היקר קשה לי לכתוב עליך בלשון עבר, את הבשורה המרה קיבלנו ונחרב עלינו עולמנו. אמיר לא אשכח את חיוכך המקסים, כשהיית חוזר מהצבא עם המדים שכך כך הלמו אותך, לא אשכח את השנה שהיית אצלי בגן והיית ילד למופת, אמיר היית ענו, ולכן נלקחת ביום מותו של משה רבנו. אמרי היית ילד אהוב מאוד במשפחתך ואין לי מילים לנחם את הוריך ואת אחיך ואחיותיך. תהיה מליץ יושר על משפחתך ועם ישראל וה' ינקום את נקמתך ויהי זכרך ברוך ואני מאמינה שאתה נמצא שם למעלה עם כל הצדיקים כואבים ובוכים על הלקחך.

זכאי אסתר.

אמיר מנצורי

אני לא יודעת מה לכתוב או לספר יש הרבה זיכרונות שכמה שורות לא מספיקות לתאר את הכאב. הזיכרונות והמצב. ההכרות הראשונה הייתה במטבח באביבים כשפלוגת נוב' 9 היו פלוגת מסלול. אמיר היה תורן מטבח וגם אני שטפנו כלים יחד והכיור שלו היה נקי מלכלוך והכיור שלי היה מוצף במים מרוב לכלוך ואז החלטתי להעביר את הלכלוך לכיור שלו וככה הכרנו.

אמיר היה אחד האנשים היותר מדהימים שפגשתי והכרתי בחיי. התאהבתי בחיוך שמחת חיים ששררה בו ולא נתן לי אף פעם להיכנס לשביזות. לא אשכח ותמיד יהיה בליבי מקום שמור בשבילו.ובשבילי נוב' 9 זה אמיר מנצורי.
"רק הנשמה תדע את גודל הכאב"
ציטוט: משפט של אמיר
"לא כדאי להיות עצובים צריכים תמיד להיות שמחים".

אזכור תמיד קרן.

מנצורי

עם החיוך הכובש והמקסים עם הרגליים הארוכות, ששברו לנו את השעון במפל"ג באמצע השינה.

עם הקול הגבוה והדומיננטיות בחדר.

היה לי העונג להיות הרס"פ שלך 7 חודשים.

תמיד עזרת לי ודאגת שאני לא יתעצבן יותר מידי ובהרבה מקרים הרגעת אותי עם הקפה המצויץ שהכנת לי, כדי שאירגע.

"חולה עליך אני בתוך עצמי" תמיד היית אומר עכשיו אתה כל כך חסר.

החדר פה ריק בלעדיך ושקט אילו הקירות יכלו לדבר הם היו אומרים כמה חיים הפצת בחדר בו חיית כמה שמחה ואושר הבאת לכולם אין אחד שהכיר אותך ושלא נדלק עליך מיד.

לא אשכח אותך בחיים חבר

נוח על משכבך בשלום, אמן.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.
שלך,
מיקי מסיקה.

זיכרונות מאחייני אמיר

כל הזיכרונות שאני נזכר ומנסה להיזכר מיום שנולדת ועד יום לכתך מאיתנו ע"י בני עולה
אמיר שאני רושם את הזיכרונות והדמעות זולגות מעיני תמיד הייתה כמו הבן של כול הדודים שלך
אמיר אני מנסה לחשוב ותמיד עולה המחשבה על חייך שהייתה איתנו עד לכתך מאיתנו ואני לא מצליח לעצור את הדמעות שאני כותב את הזיכרונות עליך אני מנסה להיזכר ולא מצליח אמיר תמיד הייתה הנכד האהוב תמיד הייתה הילד השובב והשמח והחתיך של המשפחה יש

זיכרון אחד שאני זוכר ושלא יצא לי מהראש זאת השיחה האחרונה שהיית לנו ביום שישי שאני תמיד מתקשר לאמא שלך ואמא לא היית בבית ויונתן דיבר איתי ואמר לי שאתה הגעת מהצבא ואמרתי לו שייתן לי לדבר אתך ודיברנו זאת השיחה האחרונה שדיברנו וביום ראשון בערב הודיעו לי שאתה פצוע קשה ושאני יגיע לבית של סבא דניאל ושהגעת בישרו לי את הבשורה המרה
אמיר אני תמיד מגיע לטקסי הזיכרון שלך וכל עוד אלוקים נותן לי כוח אני תמיד אגיע לכל האזכרות שלך תמיד שאני מדבר עם אמא שלך ושואל אייך האחים שלך וקורא להם בשמות תמיד השם שלך ניזכר
אמיר נולדה לי בת ושמה שקד בתאריך של יום האזכרה שלך אני זוכר שהבת שלי נולדה באתי לאזכרה שלך מבית החולים תמיד ביומולדת שלה יש לי גם עצב וגם שמחה אני מנסה לחשוב על הזיכרונות של אמיר ולא מצליח הדמעות חונקות אותי ממך סליחה עד היום וכל החיים שלי תמיד תהיה בליבי ובנשמתי

אוהב ואזכור ומתגעגע צפניה.

אמיר, חברי הטוב

וכבר עבר די זמן מאז הצילום ההוא,

שים לב איך משהו פה השתנה...

כל אחד סוחד בבטן ומעט שעליהם רואים כמה כח יש ברגע והנצח אין לו סוף בכל דמעה שעוד תרד יגיע צחוק

אושרי אלימלך

דרכנו

מילים: יענקל'ה רוטבליט, לחן: יזהר אשדות

רסיסים של אור בדמעותייך
וחיוך שוב מגשש דרכו אלי
כל הטוב עודנו לפנייך
שימי ראש על כתפי, תני לי ידך בידי

עוד מעט יתם הנר לגווע
עוד מעט יובס השקט המבורך
המולת היום תתחיל לבקוע
לא תלכי לבדך, אני אהיה שם איתך

לא קלה היא, לא קלה דרכנו
ועינייך לפעמים כה נוגות
עוד שדות פורחים יש לפנינו
עוד הרים גבוהים, וצונני פסגות

אור הנר נמהל באור הירח
על הכר שיערך שפוך
בחלון צמרת עץ פורח
והשקט חזר, רואים לפי החיוך

סערה היתה, הנה חלפה לה
ופנייך שוב רוגעות כפני הים
עם האור נוסף ללכת הלאה
עוד הדרך רבה, המסע עדיין לא תם

לא קלה היא, לא קלה דרכנו
ועינייך לפעמים כה נוגות
עוד שדות פורחים יש לפנינו
עוד הרים גבוהים, וצונני פסגות

לאמיר-

לצערי הרב יוצא לי להכירך לאחר מותך לאחר
שהסתערת יחד עם המ"פ על המחבל שביקש לזרוע
הרג וזוועה.
פעלת כחייל אמיץ העשוי ללא חת ואף שילמת ביקר
מכל – חיידך שלך.
דבר שהיית מודע לו ולא חששת ולא היססת!
למשפחה היקרה, בנכם הוא מהטובים בחיילינו,
בצבאנו ובעמינו אנשים כמותו הם התקווה והעתיד
של עם ישראל ונצחיותו במולדתו!
היו גאים במסע הסבל והכאב
דעו שבנכם לא מת לשווא – הוא נהרג בקרב על ארץ
ישראל בקרב על אחדות ושלמות ישראל!

איתכם תא"ל ישראל זיו
בשם כל חיילי ומפקדי אוג' אזח"ע

למשפחת מנצורי היקרה,

אמרי ז"ל היה חייל למופת, וברגעיו האחרונים פעל לא חת ונפל
כגיבור.
הפתק שהשאיר בספר ה-תהילים הקטן שנשא בכיס חולצתו
מביע יותר מכל את רצונו להבטיח בטחון לאזרחי המדינה,
לקיים חיים במדינת ישראל ולהבטיח את קיומנו בארץ הזאת.
אין במילים כדי לנחם, אמיר ז"ל היה רוצה שתמשיכו לקיים
חיים, תמשיכו לגדל את המשפחה הנפלאה שלכם.
בשם חיילי צה"ל ומפקדיו אני תקווה שלא תדעו עוד צער,
חזקים נעמוד במאבק הקשה הזה וננצח.
יהי זכרו של אמיר ז"ל בלב כולנו, נזכור אותו כלוחם אמיץ בן
הארץ הזו, שנפל לביטחונה של מדינת ישראל.

הרמטכ"ל
רא"ל – מופז-שאול

הנני להודיע על העלאה בדרגה של
ח / 6988028 סמל אמיר מנצורי ד"ל
לדרגת סמל ראשון מיום 18 בפברואר 2002.
בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבל הכבד.

גיל ראש
רגב, אגף כוח האדם
אלוף

י"ד באדר התשס"ב 26 בפברואר 2002

אם תרצה להתבונן לתוך
נשמתו של אדם
ולהכירו...
עליך רק לשים לב לצחוקו.
אם צחוקו כטוב, זהו אדם טוב.

(מדור דוסטויבסקי)

הנאהבים והנחמדים בחייהם ובמותם - לא נפרדים.

למפקדנו היקר מור אלרז ז"ל ולקשר אמיר מנצורי ז"ל בזמן שהייתכם במחיצתנו תמיד החיוך על שפתינו, לא הרגשתם את תפקידכם "כעל מורמים מעם" ועכשיו נשארנו ללא המ"פ וללא קשר וגם החיוך הסתלק מאתנו - אבל נחמתנו היחידה שבמותכם ציוויתם לנו את היקר מכל, לעתידנו שאל נבוש ולא ניכשל במשמרותינו.

על משמר ארצנו ואף שחיי אדם קדושים ויקרים אדמת הארץ גם קדושה ויקרה ועליה אתם נפלתם ואתכם במבחר ימי נעוריהם. דוד המלך פונה לשאול "איך נפלו גיבורים גיבורים" - גם אנחנו היום נכונן "איך נפלו גיבורים" שניכם שהיתם תמיד ביחד - המוליך והמביא בין הקשר והמ"פ - לא יכלו להיפרד אף במותם. ולכן במותם האבדה כבדה לפלוגתנו ומי ייתן ואתם שם בשמיים קרובים למלאכים - תתפללו שלא יהיה עוד אבדות בנפש במבחר חיילינו ובנינו. שיבוא השלום וישכון בארצנו.

מסייעת 435 רותם.

מה אברך

מילים: רחל שפירא, לחן: יאיר רוזנבלום

וברך כי ידיו הלמודות בפרחים
יצלחו גם ללמוד את עוצמת הפלדה
ורגליו הרוקדות את מסע הדרכים
ושפתיו השרות את מקצב הפקודה.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הגבר? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הגבר? שאל המלאך.

נתתי לו כל שאפשר לי לתת
שיר, וחיוך, ורגליים לרקוד
ויד מעודנת, ולב מרטט
ומה אברך לך עוד?

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? העלם הרך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? העלם הרך.

הנער הזה - עכשיו הוא מלאך.
לא עוד יברכהו, לא עוד יבורך.

אלוהים, אלוהים, אלוהים
לו אך ברכת לו - חיים.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.

וברך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.

יִזְכֹּר ה' וְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵיו וּבְנוֹתָיו הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֲמִיצִים,
חִילֵי צָבָא-הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לִוְחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֻטֵּיבוֹת הַלִּוְחָמִים בְּמַעֲרֻכּוֹת הָעַם,
וְכָל אַנְשֵׁי קְהִילוֹת הַמּוֹדִיעִין הַבְּטָחוֹן וְהַמְשֻׁטָּרָה
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה לָהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגוֹנֵי הַטָּרוֹר.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וַיִּתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וַיַּאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים
וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יְהִיו חֲלֵלֵי מַעֲרֻכּוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנִּצָּחוֹן
חַתוּמִּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.